

பூக்கடைக்கு விளம்பரமா? எங்கள் கலைவாதிக்கு ஒர் அறிமுகமா? தினகரன் 'மகாவிஷி' தனது 'புதினமும் புதிதும்' பகுதியில் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

'அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத ஒருவர் இக்கட்டுரைவாசகர்.

அப்படியானாலும் இவர் யார் என்று கேட்கிறீர்களா? இவர்தான் கலைவாதி கவிஞர், ஓவியர், கிறக்தாசிரியர், நாடகாசிரியர், நடிகர் இப்படி இன்னும் பல சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கக்கூடிய கவிஞர்.

இவற்றை விட கட்டிட சித்திர ஆராய்ச்சியாளர், சித்திர ஓவிய மதியுரைக் குழுச் செயலாளருக்கூட மிகுதுறையில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் பல. வாடுகொலி கவரகளுக்கும் குறைவில்லை.

பண்டை முன்னீம் புலவர்கள் வரகலிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கியிருப்பவர்...

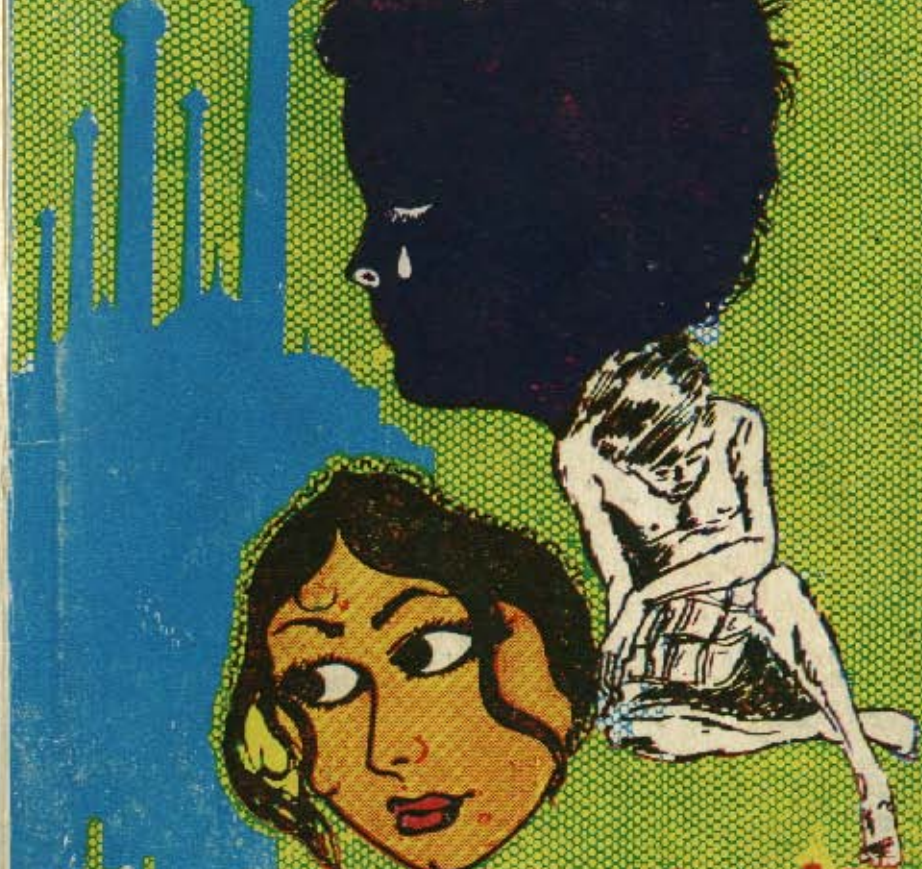
*

மல சிந்து கதைகள், விமர்சனங்கள், கட்டுரைகள், கவிதை நாடகங்கள் உரைச் சித்திரங்கள் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளும் தொடர்கதைகளையும் (விபக்கார விருதி) தொடர் கட்டுரைகள் இரண்டும், 'திரைகடல்' 'சந்தனப் பேழை' எழுதியிருக்கும் இவரது இலக்கிய அறுவடைகளில், எம் கெஞ்சில் மூன்றாம் நிழலாடுபவை;

அனைத்திலங்கை இளங்கவிஞர் மாநாடு, அகலாமா இப்பாள் நூற்றாண்டு விழா. இலக்கிய மஞ்சரி.

—மணிமுறி வரகடர் கட்டம்

ஒரு வெள்ளை ரூபாய்

சுசீலவாதி சுசீல

ஒரு
வெள்ளி
ரூபாய்

சிறு கதைத் தொகுதி

“கலைவாதி கலீல்”

ஒரு
வாசகர்
வட்ட
வெளியீடு

என்னுரை

ஒரு வெள்ளி ரூபாய் (சிறுகதைத் தொகுதி) எழுதியவர்: கலைவாதி
கலீல் முதற் பதிப்பு: 1982 செப். அட்டைப்படம்: 'கே!'
வெளியீடு: மன்னார் வாசகர் வட்டம் அச்சுப்பதிவு: மன்னார்
அச்சியந்திரசாலை பதிவுரிமை: ஆசிரியருக்கே.

விலை ரூபா. 9-50

“Oru Velli Roopai” (One Silver Coin) Short Stories in
Tamil by Kalaivathi Kaleel First Edition: Sep. 1982
Cover: 'K!' Published by Mannar Study Circle
Printed at Mannar Printing Works Copy Right
Reserved.

என்னுரையென்று எதனை எழுதுவது. எழுத ஆரம்பித்
தால் உண்மையில் இரண்டு பக்கங்களல்ல இருநூறு
பக்கங்கள் வேண்டுமே எனக்கு. எனவே 'என்னுரை' எழுது
வதில்லையென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டேன்.

இருந்தும் "முகமில்லாத உடலா?" என்ற ஒரு எண்
ணம் மனதை அரித்தது முகமில்லாத உடல் வெறும்
முண்டம்தானே! உடல் எவ்வளவுதான் அழகாயிருந்தாலும்
(முகம் எவ்வளவுதான் அருவருப்பாக இருந்தாலும்கூட)
முகமில்லாத முண்டத்தைப் பார்க்கவும் பழகவும் பேசவும்
புணரவும் எவரோ துணிவர்.

அந்தச் சிந்தனையின் அறுவடையே இந்த 'என்னுரை'

இருபத்தைந்து வருட இலக்கிய விதைப்பு! நேற்று
நடந்ததபோல் இருக்கிறது. 1956-ல் 'சுண்டிக்குளிக் சோ ம-
சேகரன்' நடாத்திய 'லட்டு' என்ற மாசிகையில் எனது
முதல் ஆக்கம் வெளியானது. சிறுகதைதான், கதையின்
மகுடம் "மறைந்த இசை" அதனைத் தொடர்ந்து அன்றைய
காலகட்டத்தில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த சிற்பக்கலை,
கலைக்கடல், குயிலோசை, வெற்றிமணி, தற்போதும் தொட
ரும் வீரகேசரி தினகரன், சுதந்திரன் ஆகிய பத்திரிகைகளி
லெல்லாம் கவிதையென்றும், சிறுகதையென்றும், கட்டுரை
யென்றும் துணுக்கென்றும்..... எவ்வளவோ

இரண்டு சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர் பீடத்தில் அமர்ந்து
ஆதிக்கஞ் செலுத்தியிருக்கின்றேன். ஒன்று கல்லூரிக் காலத்
தில் லெளிந்த 'சுண்டி' (1958) மற்றையது
எனது சகோதரர் 'மக்கள்' காதர் (காற்று) நடாத்திய
'மக்கள்' (1965) மக்களைப்பற்றி மன்னார் மக்களுக்கு அதி
கம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஊழல் குதங்களினதும் சமுதாய
யப் புல்லுருவிகளினதும் கண்ணில் விரல்விட்டு ஆட்டிய
பத்திரிகையே "மக்கள்" அடிசனுக்கும் உதைக்கும் குறை
வில்லை (எமக்குத்தான்) வழக்குகளையும் கண்டது. பல்லாயி
ரக்கணக்கான ரூபாய்களை விழுங்கிவிட்டு சமாதியில் மீலாத
துயில் புரிகிறது.

‘கலைவாதி கலில்’ என்ற பெயர் தற்போது வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமாகிவிருப்பதைப்போல் அந்த நாட்டில் பரிச்சயமாயில்லை. “புரட்சிக் கவிஞன் கே!” என்றால்தான் தெரியும். புரட்சிதாசன், மன்னிநகர்க் கலில், சர்தார் மன்னாரான் இவைகளெல்லாம் எனது புனைப்பெயர்கள்! நான் போர்த்திக்கொண்ட போலிப் போர்வைகள்.

என்னை ஒரு காத்நிரமான இலக்கிய வாதியாக மக்கள் முன் நிறுத்தியவர் பிரபல பத்திரிகையாளராகிய அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப்தான் அவரது ‘இன்ஸான்’ தான் என்று இரண்டாவது இலக்கிய உயிர்ப்புக்கு ஊன்றுதோலாயும் உறுதுணையாயும் நின்றது. (1966—69) பத்திரிகையென்றால் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று அவர் சொல்லவில்லை செய்து காட்டினார். அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலை இலக்கிய அம்சங்களைத் தாங்கி “அச்சமில்லை! அச்சமில்லை! அச்சமில்லை!” என்ற பாரதியின் சுலோகத்தை தாராகமந்திரமாகக் கொண்டு, வெளிவந்து கொண்டிருந்தது ‘இன்ஸான்’ (மனிதன்) ‘லே அவுட்ஸ்’ முதல் உள்ளமைப்பு வரை ‘அப்ரூடேட்! சுப்பேர்ப்!.

என்னை இலக்கிய உலகுக்குள் ‘தரதர’வென்று இழுத்துக்கொண்டு அல்லது கழுத்தைப்பிடித்து உள்ளே தள்ளியது ‘இன்ஸான்’ தான் என்றால் அதில் என்னளவும் ஐயப்பாடிவிட வேராவாரம் எனக்காகவே இரண்டு அல்லது மூன்று பக்கங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்ற (மித்திரன் அளவு) அதில் புரட்சிக்கவிஞன்கே! என்ற பெயரில் கவிதைகள், மன்னிநகர்க் கலில் என்ற பெயரில் சிறுகதைகள் ‘சர்தார்’ என்ற பெயரில் பேனாச் சித்திரங்கள் (Pen Scetch) இதனால் வெகுண்டெழுந்த ‘நல்லவர்கள்’ என்ற மீது அடியாட்களை ஏவி, என் கதையை முடித்துவிடுவதற்கு உருவாக்கிய இயக்கங்கள் எத்தனை.

நான் என்ன அவ்வளவு துணிச்சல்காரனா? அஞ்சாநெஞ்சனா? நான் ஏதோ அசட்டுத் துணிச்சலில் எழுதித்தள்ள, அவற்றை அப்படியே பிரசுரித்தாரே ‘இன்ஸான்’ லத்தீப் அவர்தான் துணிச்சல்காரர், ‘வழக்கு வம்பு’ என்று அவர்தானே மாட்டிக்கொள்ளப் போகிறார் என்னைத் தொலைத்துக்கட்டும் முயற்சிகள் இங்கு (மன்னார்ல்) அபரைத் தொலைத்துக்கட்டும் முயற்சிகள் அங்கு (கொழும்பில்)

இக்காலகட்டத்தில் நான் அந்தனிசில் நடத்திய “தீப்பொறி” எச். எம். பி. இளங்கீரன் பங்குகொண்ட, தேசாபிமானி, தொழிலாளி ஆகியவற்றிலும் புரட்சிகரக் கவிதைகள் எழுதினேன். ஆயினும் “இன்ஸான்” யுகம்போல் இன்னொரு யுகம் வருமா? என்னையே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிச்சயமாய் வருவீர்லை இனி எப்படியோ! இன்ஸான் பண்ணை உண்மையிலேயே பண்ணைதான் இலக்கியப்பண்ணை! என்ன? ‘போர்’ அடிக்கிறதா? அதற்காகத்தான் என்னுரை’ யென்னும் முன்னுரை வேண்டாமென்றேன். இனியென்ன செய்வது எனது அறுவையைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது தான்.

வாடெனலிக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு நேயர்கள் அறிந்ததே. சுமார், பன்னிரண்டு வருட வாழ்க்கை! வாடெனலியில் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் எப்பங்களிப்பு இருந்திருக்கிறது (சேவை ஒன்று, இரண்டு, மூஸ்லீம் சேவை, கல்விச் சேவை, விளையாட்டுச் சேவை) கலைக்கோலம், கருத்தரங்குகள், உரைச் சித்திரம், நாடகம், சிறுகதை, இளைஞர் மன்றம், வாலிபவட்டம், மாதருக்கான குங்குமம், மாதா மஜ்லிஸ், இலக்கிய பஞ்சரி (ஏன் இரண்டொரு இசையும் கதையும் கூட எழுதியிருக்கிறேனே என் திருப்திக்காக)

ஆனால் இலக்கியத்தின் எணைப் பிரிவுகளிலும் கைவைத்திருக்கிறேனே! அவற்றிலெல்லாம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேனா என்று என்னைக் கேட்டுவிடாதீர்கள். திங்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஏதோ எழுதுகிறேன்! பேசுகிறேன் அவ்வளவுதான்

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் போட்ட திட்டம் சிறுகதைத் தொகுதியொன்று வெளியிட வேண்டுமென்பது. வங்கியில் காலைக் கையைப் பிடித்துப் பெற்றுக்கொண்ட கடனுடன் கையில் ‘ஸிகரிப்படை’யும் எடுத்துக்கொண்டு ‘மிகவும் மலிவான’ அச்சகமான கே. கே. எஸ். வீதி, திருச்செல்வி அச்சகத்திற்குச் சென்றேன். எனக்கு அவர் பழக்கம் ‘நல்ல நண்பர்’ இருப்பதினாலு பக்கங்களுடன் சுமார் இரண்டரை வருடங்கள் இழுத்தடித்தார். கழுதைக்குரிய பொறுமையையும் இழந்து ஸிகரிப்பட்டையும் பறிகொடுத்துவிட்டு, அச்சடித்த தாள்களை மட்டும் அள்ளிக்கொண்டு மன்னார் வந்தேன். வருடபோது

வாழ்த்திவிட்டுத்தான் வந்தேன் 'எங்கிருந்தாலும் வாழ்க' என்று.

மன்னூரில் மற்றொரு நல்ல நண்பர் யசிந்தா அச்சக உரிமையாளரிடம் கொடுத்தேன்! பணம்.... சுமார் இரண்டு வருடங்களின்பின் இரண்டு மூட்டைகளையும் அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு போங் எனது வீட்டில் ஒரு மூலையில் போட்டுவிட்டேன். சுற்றில் மன்னார் அச்சகத்திற்குச் சென்றேன். உரிமையாளரிடம் பல்லைக் காட்டினேன், அவரும் நல்ல நண்பர், (உண்மையிலேயே) என்னோடு நாடகத்தில் நடித்தவர். என்னை 'ஏசு ஏசு' என்று ஏசினார். புதுமணப் பெண்போல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் (குனிந்த தலை நிமிராமல்) புத்திமதிதானே! மீதிப்பக்கங்களை அச்சிட்டுத் தந்தார். ஐந்தே நாட்களில் அந்த ஆபத்தாந்தவன், அமுதமுதும் பிள்ளை அவளே பெறவேண்டும் என்பது போல் நானே இரத்தக் கண்ணீர் வடித்துப்பெற்ற பிரசவம்தான் இது.

மொத்தத்தில் இது ஒரு கூட்டு (அச்சக) தயாரிப்பு!

ஐந்து வருடங்களை விழுங்கியிருப்பதனால், தாள்களில் சில 'மஞ்சள்' நிறமடித்திருக்கும் (பொறுத்தருள்க) பல பல எழுத்துப் பிழைகள் இருக்கும் (பொறுத்தருள்க) அமைப்புகளில் ஒழுங்கின்மை காணப்படும் (பொறுத்தருள்க)

பதினொரு கதைகள்! எட்டு இன்ஸானில் வெளிவந்தவை சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன், ஒரு அச்சரங்கூட மாற்றப்படவில்லை. அந்தக்காலச் சூழலுக்கு மாறினால்தான் படிக்கமுடியும்போலும். புதிய அலை, எனக்கு நானே எல்லாம் இன்னும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா ஆகியவை அண்மைக்காலக் கதைகள்

கதைகளில் என்னைக் கவர்ந்தவை மூன்று. அதையுக் சொல்லிவிடுகிறேன். மையித்து, வர்க்கம், ஓடப் போறேன் அப்படியேனில் அது ஏன்ன 'ஒரு வெள்ளி ரூபாய்' என்கிறீர்களா? பெயரில் அது கவர்ந்தது.

நான் சிறுகதை ஸ்பெஷலிஸ்ட் அல்ல! புதுமைப்பித்தனோடு ஜெயகாந்தனோடான் ஒருநாதர் அல்லர்! சிறுகதைக்குரிய இக்கணக்கூடத் தெரியாது என்மனதில் தோன்றியதை, எண்ணக்கருவை, கருத்தை எழுத்தில் வடித்தேன் கவிதை ரூபத்தில் அல்ல! வசன ரூபத்தில் அவை சிறுகதைக்குரிய இக்கணத்தில் அமைந்திருக்கிறதா என்று நீங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அமையாவிட்டால்தான் என்ன? பாவம் இந்த அப்பாவி! (நான்தான்) என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்!

என்னுள்ளத்திலே பல ஆசைகள் அனைத்தும் பேராசைகள், காத்திரமான கவிதைத் தொகுதியொன்று வெளியிட வேண்டும். எனது வாடுனோலி நாடகங்களை நூல் வடிவாக்க வேண்டும். நாவல் எழுதவேண்டும் இப்படிப் பல, பல எங்கே.....

நானும் ஒரு 'எழுத்தாளன்' (உண்மையாகவா) என்று சொல்லிக்கொள்ள என்ன இருக்கிறது. 'பேப்பர் கட்டிங்ஸ்' களையும் வாடுனோலி டேப்களையும் நண்பர்களிடம் காட்டிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? தூல் ஒன்றிருந்தால் 'இந்தாய்யா படிச்சுப் பாரையா!' என்று கேட்பவர் முன் தூக்கிப்போட்டு விடலாமே அதற்காகத்தான் 'இந்த ஒரு வெள்ளி ரூபாய்' சுற்றிலே.....

எனது தேருக்கு ஓர் பாகன் அபூதாலிப் அத்துல் லத்திபு அவருக்கு நன்றி. விரைவாகவும் அதேவேளை அழகாகவும் அச்சிட்டுத் தந்த மன்னார் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி! காசு கொடுத்து இக்கதைத் தொகுப்பை வாங்கியுள்ள வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றி! ஒதுங்கிக் கொள்கிறேனே.....

'பஸ்ரூ மன்ஸிக்'
முஸ்லிம் தெரு, மன்னார்.

— கலைவாதி கலீல்

வெளியான ஆண்டு

1 ஒரு வெள்ளி ரூபாய்	1967
2 மையித்து	1967
3 சகோதரத்துவம்	1968
4 வர்க்கம்	1968
5 நோன்புக் கஞ்சி	1969
6 வண்டு	1967
7 எனக்கு நானே எல்லாம்	1975
8 இன்னும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா?	1976
9 யாருக்குப் பெருநாள்	1967
10 ஓடப் போறேன்	1968
11 புதிய அலை	1979

சிந்தனை அறுந்தது நன்றாக முறுக்கி விடப்பட்ட கயிறு படிவென வெடித்து அறுந்ததுபோல் கம்பீரமாக ஒலித்த பெரிய பள்ளியின் பாங்கோசையே காதரின் சிந்தனையை நறுக்கிவிட்டது.

‘அட்டா! ஜும்மாவுக்கு நேரமாகிவிட்டதா.’

முஸ்லிம்கள் ருத்திய தாடியைச் சற்று தடவிவிட்டுக் கொண்டு கொல்லைப் பக்கம் சென்றான் காதர். முகத்தை நன்றாக அலம்பிவிட்டுக்கொண்டான்.

பண்ணீரின் சலசலப்பைவிடக் குழந்தையின் முனகல் ஒலி கடுமையாக இருக்கிறதா?

யங்ஹரைப் பிடுங்கித் தின்றுகொண்டிருந்த மலேரியாச் சுரம் ஆஜானுபாகுவான ஆசாமிகளையே குதறித் தின்னும் போது தாய்ப்பாலையே பார்த்தறியாத, காதரின் நோஞ்சான் குழந்தையைச் சும்மா விட்டுவைக்குமா என்ன?

பூனை உறங்கும் அடுப்பை ஒருமுறை நோட்டம்விட்டுக் கொண்டு ஏதோ முணுமுணுத்த காதர், உடத்தைத் திறந்து

தண்ணீர் இருக்கிறதாவென்றும் பார்த்துக்கொண்டான். நகரசபை நிர்வாகத்தில் நீர்க்குழாய்களெல்லாம் தொண்டை கட்டிக்கிடப்பது அவனுக்குத் தெரியாதா என்ன?

பள்ளிவாசலுக்குள் நுழைந்து ஹெளஸை நெருங்கி ஒழுச் செய்தான். ஆழ்ந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டவாறு பள்ளியுள் அமர்ந்த அவன் பலரைப்போல் பராக்குப் பாரிக்கும் குணமற்றவனாகையால் தலையை அறுந்த கோழிக்கழுத்தின் நிலையில் வைத்துக்கொண்டான்.

கதிப் மிம்பரில் ஏறிவிட்டார் அவரின் குரலுக்கேட்டுத் தலையை நிமிர்த்திய காதர் தோளோடுதான் மோதும் நண்பர்களையும் நோட்டமிட்டான்: பிரபல மொத்த வியாபாரியான ஹபீப் வெப்பையும் ஸீ. ஸீ. எஸ். அதிகாரியான சரிபுதீனும் இருபக்கமும் இருந்தனர். இஸ்லாம் ஏற்படுத்திய சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் பள்ளியிலாவது பிரதிபலிக்கிறதே என்று இறும்பூதிய அவனுக்கு, மாவிட்ட புரம் நிகழ்ச்சிகளும் அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட கொலைகளும் மனதில் நிழலாடின.

முரட்டுத்தனமான குரட்டையொன்றினால் திடுக்கிட்ட காதர் குரட்டை வரும் திசையை நோக்கினான். ஹாஜா முகைதீன் தான். மார்க்கத்தைக் கட்டியமும் அந்த 'மகான்' அலுப்பில் சற்று கண்ணயர்ந்துவிட்டார். அவ்வளவுதான். இரண்டாம் முறை ஒழுச்செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் அவ்வளவு நைஸாகத்தான் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

எதிர்க் கோடியில் இளைஞர்கள் சிலரின் கலகலப்போலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பூனைகளும், நாய்களும், குதிரைகளும், குரங்குகளும் தொனி எழுப்புவதுபோல் எழுந்த சிரிப்பொலியிலிருந்து 'அயின்' ஹோலின் 'அடல்ஸ் ஒன்லி' சினிமாவைப்பற்றியோ அல்லது வரும்வழியில் சந்தித்த கிளியோபாட்ராவைப் பற்றியோதான் இவ்வளவு உற்சாகமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ஒருவாறு ஊகிக்கமுடிந்தது.

'ஸ்...ஸ்...ஸ்'யாரோ ஒருவரின் அதட்டலுடன் சேர்ந்த

சுரல் ஒலிக்கவே, தவளைகள் திடீரெனத் தமது ஆலறலை நிறத்திலிட்டு மீண்டும் ஒரே சீராக ஆரம்பிக்குமே....அது போல....

ஹெளஸில் இருந்து காலை இழுத்து இழுத்து வந்துகொண்டிருந்தார் ஹமிதுரவுத்தர். அவருக்கு நெடுங்காலமாகப் பாரிசவாதம். இருந்தும் பள்ளியை மறக்கார் - பள்ளியை மட்டுந்தான் மற்ற மார்க்கக் கடமைகளைப்பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம் அதிலும் குறிப்பாக 'சக்காத்' என்றால் அந்தப் பக்கம் தளைசாய்க்கமாட்டார்.

ஹதீபின் கம்பீரக் குரல் மண்டபமெங்கும் எதிரொலித்து வெளியேயும் அநிர்ந்தது. ஆனால் மண்டபத்துள்....

ஒரு பக்கம் குரட்டை ஒலி... மறுபக்கம் வானிபர்களின் வக்பளப்பு வேறொருபக்கம் புறுபுறுப்பு, தொண்டொணப்பு.

பிரசங்கத்தை எவ்வளவு ஊன்றிக் கவனித்தும் அதில் காதரின் மனம் நாட்டிக்கொள்ளாததற்குக் காரணம் பள்ளியில் நிலவிய வம்சளப்புக் கூச்சலுமல்ல. வீட்டிலே புழுப்போல் துடித்துக்கொண்டிருந்த குழந்தையின் பரிதாபநிலை... பத்து நாட்களாகப் புசித்தறியாத மனைவியின் வரண்ட தோற்றம். வீரிடும் பாலகர்களின் விம்மிடும் தோற்றம்..... இவையே அவனது மனக்கண்முன் மண்டியிட்டன.

தொழுகை ஆரம்பமாகியது. பிரதான தொழுகை மண்டபத்திற்குள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு நுழைந்தனர்.

மருந்து வாங்கக்கூட கையில் செப்புக் காசில்லை. ஆஸ்பத் திரியிலோ கைவிரிப்பு. கடைகளிலோ கடன் கொடுக்க மறுப்பு. ஒட்டியிருக்கும் உயிரை உதிர்ந்துவிடாமல் தடுப்பதற்கு நகரசபைக் குழாய்களாலாவது முடிகிறதே என ஒரு திருப்தி. தண்ணீருக்கும் பணம் கொடுக்கவேண்டிய தேவையில்லையே என்ற ஒரு மகிழ்ச்சி. (விரையில் அந்நிலையும் ஏற்படலாம்) இவைகளே அவனைப் பேய்போல் பிடித்து ஆட்டின.

விரித்திருந்த வெண்போர்வையின்மேல் நடந்து மண்டபத்தின் கடைசி மூலையில் சுவரோரமாய் ஒதுங்கிக்கொண்டான் காதர்.

'அல்லாஹு அக்பர்.'

கைகலப்பு நிறைந்திருந்த அப்பள்ளி 'கப்சிப்' பெண்ணு சாந்தியடைந்தது. பக்தி நிறைந்து வழிய உணர்ச்சி ததும்ப உள்ளங்கள் துடிக்க, உடலெங்கும் புல்லரிக்க ஜும்மா நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் காதர்...

'இறைவனே! ஒரு ரூபாய் கிடைத்தால்தான் இன்று உயிர்வாழ முடியும்'

அண்டம் கிடுகிடுக்க 'ஆமீன்' முழங்கியது.

காதரோ?..'ஒரு வெள்ளி ரூபாய் கிடைத்தால்போதும்' காதரின் இடது தோள் சற்று பலமாக அழுந்தவே வளது தோள் சுவரில் மோதியது.

இரண்டு பக்தர்களின் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும், நகைக்கடை முதலாளி ஜமாலுத்தீனின் உருவத்தான் தன்னை இடித்தது.....

காதருக்கு இதுவா பிரச்சினை?

'இறையே ஒரு ரூபாய் கிடைத்தால்!...

கதீப் சஜுது நோக்கிச் செல்லவே பக்தர்கள் அனைவரும் குனிந்து தங்களது நெற்றியை நிலத்தில் அழுத்தினார்கள்.

'நங்..'

வெண்கல ஓசையுடன் விழுந்த பொருள் என்ன? ஜமாலுத்தீனின் சேட் பொக்கட்டுக்குள் இருந்து விழுந்த ஒரு வெள்ளி ரூபாய் உருண்டு ஓடிச்சென்று விரித்திருந்த வெண்கலையின் அடியில், மரபின் தரையில் நிம்மதியாக சென்றமர்ந்தது.

கண்ணிமைக்கும் நேரம்...

கவலித்து விட்டான் காதர்.

கதீப் தன் செயலில் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டிருந்தார்.

காதரின் கண்கள் அந்த வெள்ளி ரூபாயை - ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை வெறிக்க, வெறிக்க விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அந்த நாணயம்தான் சீலையின் அடியில் புதைந்துகிடக்கிறதே! ஆயினும் அவனது கண்முன் அவை நிழலாடின.

பணத்தை நழுவிட்ட அந்த நகைக்கடை முதலாளிக்கு தனது பணம் சிதறி விழுந்தது தெரிந்துதான் இருக்கவேண்டும் ஆனால் அப்படி ஒரு பிரமையே இல்லாதவர்போல் நடந்துகொண்டார். காரணம் பக்தியா? அல்லது பணத்தினே விளைந்த வரட்டுக் கௌரவமா?...

அவரைப் பொறுத்த அளவில் அந்த வெள்ளி நாணயம் அவர் அணிந்துள்ள செருப்பினே இருந்து சிந்துகின்ற மண் தூசுக்குச் சமன்.....

ஆனால் காதருக்கோ...

அவனது ஏக்கம் நிறைந்த மனைவி, விலா எலும்புகள் துறத்திய விம்மல் நிறைந்த குழந்தைகள், பயங்கரநோயில் புழுப்போல் துடித்தலறும் பச்சிளம் பிஞ்சு, அனைவரும் அந்த வெள்ளி ரூபாய் தடுவே வலம் வந்தார்கள்.

'சே! என்ன தவறு செய்துவிட்டேன்; ஆண்டவனின் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த மனதைப் பவ்வாறாக அடைய விட்டு விட்டு விட்டேனே!..' தொழுகை நடக்கும் நேரத்தில் அந்நியன் ஒருத்தனின் பணத்தைப்பற்றிய சிந்தனையா? தன்னையே நொந்துகொண்டு தனது முழுக்கவனத்தையும் தொழுகையின் பால் திருப்பினான்...

ஆயினும் பாழும் மனம் இருக்கிறதே!

'இந்த வெள்ளி ரூபாய் மட்டும் என்னிடம் இருந்தால்...'

தொழுகையின் இறுதிக் கட்டம்...

அந்த வெள்ளி நாணயத்தின் சொந்தக்காரன் - அந்த இடைசாதிபதி - இதைக் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை.

தொழுகை முடிந்தவிட்டது... பாஃத்திஹா மட்டும் ஒதப்படவில்லை.

விரட்டென எழுந்தார் அந்த நகை வியாபாரி.. மிகவும் அவசரமான வேலையுள்ளவர்போல் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

‘அல்லாஹ் .. இது என்ன சோதனை எனது ஆசையை அங்கீகரித்துவிட்டாயா’ எனக்குத் தேவையான ஒரு ரூபாயை இந்தப் பள்ளியிலேயே தந்துவிட்டாயா... சே! என்ன மடத் தன்மான சிந்தனை .. மாற்றான் பணத்தை என் முன் காட்டி என்னை ஒரு அயோக்கியனாக மாற்றுவதுதான் உலகத்தினோ...

ஃபாத்திஹா ஒதிக்கொண்டிருந்தார் சதிப்.

இரு கைகளையும் ஏந்திக்கொண்டிருந்தான் காதர்...

அவன் அயோக்கியனாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறானே?

‘ஓ .. மனமே! பொறு .. இந்தப் பணத்திற்கு உரியவன் எவனோ? அவன் இங்கிருந்தே போய்விட்டான். இனி இதற்கு உரிமை கொண்டாட யாருமில்லை. இறைவனாகப் பார்த்து எனக்குத் தந்த சொத்து இது... எனக்கே உரியது... ‘சே! நான் என்ன தீயவழியிலா இப்பணத்தைப் பயன்படுத்தப் போகிறேன். கேவலம், இந்த ஒரு ரூபாய் நாணயத்தினால் உயிருக்கு ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் எனது குடும்பத்திற்கு சற்றுவது நிம்மதி கிடைக்காதா...’

தொழுகை முடிந்துவிட்டது. மண்டபத்தை விட்டுப் படிப்படியாக அனைவரும் வெளியேறினர். ஓரிருவரைத்தவிர... அதிலே காதரும் ஒருவர்.

காதர் சற்று தைரியமடைந்தான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். ஒருவரும் இருப்பதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

‘இறைவா... என்னை மன்னித்துக்கொள்... என் வாழ் நாளில் நான் செய்யும் முதல் தவறும் இதுதான், கடைசித் தவறும் இதேதான்...’

வெண்போர்வையினடியில் கையைவிட்டு அந்த நாணயத்தைக் கவ்வி எடுத்தான். மனம் பயங்கர பாதாளமொன்றில் தன்னந்தனியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. எவ்வளவு தான் முயன்றும் அவனுக்குக் கை நடுங்கியது.

முழுப் பலத்தையும் திரட்டிக்கொண்டு... அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தான்.

‘அந்தக் காசை இப்படித் தாறிங்களா?’

சம்மட்டிக்கொண்டு இதயத்தைப் பிளப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி, வெட்டம் பிடுங்கித்தின்ன, வேர்த்து விறுவிறுக்க... பின்னால் திருப்பிப் பார்த்தான்.

பார்வையில் இருந்த கர்ண கரூரம் சற்றேனும் குறை யாமல் அவனையே வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மனிதன் யார் .. அவன்தானா பணத்தின் சொந்தக்காரன்? இல்லை, நிச்சயமாக இல்லை. அந்தப் பணத்தின் சொந்தக் காரன் எப்போதோ பள்ளியைவிட்டுப் போய்விட்டான். இவன் யாரோ?... இவன் யாரோ ஒரு அயோக்கியன்..... என்னைப்போல...

‘என்னப்பா முழிக்கிற... ஏம்பா அற்பப்பத்தி... குரு... என்ற காசை...’

காதர் கூனிக்குறுகிவிட்டான். வெடித்துச் சிதறமுயன்ற விம்மலை எல்வாரோ. சுட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அந்தத் தாடிக்காரனிடம் கொடுத்தான். கை நடுங்கியது, அப்படிக்கொடுக்காமல் இருந்தால் அப்பள்ளியில் வைத்தே அறை விழுந்தாலும் விழும் என்பது தாடிக்காரன் நின்ற நிலையிலிருந்தே தெரிந்தது.

பார்வைக்கு ஒரு ஆலிமைப்போல் தோற்றமளித்த அந்தத் தாடிக்காரன் யார் ?

அவன் யாராய் இருந்தால் என்ன? அந்த வெள்ளி ரூபா நிச்சயமாக அவனுடைய சொத்து இல்லை என்பது மட்டும் காதருக்குத் தெரிந்த உண்மையே!

‘இறைவா... என்னை மன்னித்துக்கொள்...’

வெறுங்கையுடன் பெரிய பள்ளியைவிட்டு வெளியேறி ஓன் காதர்.

ஆனால் அவனது மனம் நிறைந்திருந்தது.

(யாவும் கதிபனை)

‘ஒரு வெள்ளி ரூபாய்’

அலியார் மொத்தாகி விட்டார், சில விநாடிகள் வரை துடித்துக்கொண்டிருந்த இந்தப் பொய்யுடல் இப்போது வெறும் கட்டையாகிவிட்டது.

மரக்கட்டையாவது இறந்த பின்பும் பயன்படும். மனிதக் கட்டையோ.....

அதுவும் இந்தக் கிழட்டுக்கட்டை, குறுகிக் கூன்விழுந்து விழி பிதுங்கி. பீகா தள்ளி, சீழ் பிடித்து, வீணி வடித்து. துருத்திய எலும்புகளுக்கு நடுவே சிக்குண்டு திணற ஈயும் ஏறும்பும் மொய்க்க சாக்கையின் நூற்றத்தை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கும் இந்த உடலா—அலியாரின் உடலா—பயன்படப் போகிறது!

மையித்து மல்லாந்து கிடந்திருந்தது. கழுத்துவரை இழுத்து மூடப்பட்டிருந்த போர்வையின் நீளம் ஒரு சின்ன வயதுச் சிறுவனைப் போர்த்தப் போதும். அவ்வளவு குறுகி விட்டது அலியாரின் உடல்.

விழிகள் மூடியிருக்க வாய்மட்டும் திறந்திருந்தது. இன்னும் ஏதாவது தேவையிருக்கிறதா அதற்கு—பூரணத்துவம் பெற்ற அந்த அறுபத்திராலு வயது உடலுக்கு இன்னும் என்னதான் தேவைப்படுகிறது?

சூடான நீர்த்துளிகள் என் மார்பின்மேல் விழுந்து, புழுவின் நெளிவுடன் கீழ் நோக்கி இறங்கியது.

நான் அழுகிறேன்?

அட்டா! நான் ஏன் அழவேண்டும்? மொத்தைக்கண்டு பயந்துவிட்டேன்? இருக்கலாம்.

மொத்தின் பயங்கரம்—என் கண்ணெதிரே அத்தப் பஞ்சை உடல் துடித்த இளம் துடிப்பு—மெல்லிய முனலுக் கூடான் இமைகள் மூடிக்கொண்ட வேகம். இவைகளைக் கண்டா நான் பயந்துவிட்டேன்.

எனக்கு நிமோனியாதான், ஆனால் சீரியஸ் இல்லை என்று டி. எம். ஓ. வே. கூறிவிட்டார். இருந்தும் இந்தப் பாழும் மனம் இருக்கிறதே...

என் அருகில் கிடந்த அலியாரின் உடலைப் பிரேத அறைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

சென்ற வாரமதான் நான் மன்னார் ஜெனரல் ஹோஸ்பிட்டலில் சேர்க்கப்பட்டேன். இங்குல்த இரண்டாம் நாள் தான் ஆமை திறந்தேனாம், எனது பக்கத்தில் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்கிரீனின் பிணைல். அலியார் கிடந்தார் பிணைப்போல.

ஒருணம் துணுக்குற்றேன் மறுகணம், அவரது தோற்றம்...வயது இவையெல்லாம் என் இதயக் குழியில் நர்த்தன மாடியதால். துணுக்குறவேண்டிய தேவையில்லை என்ற நினைப்பு நிழலிட்டது.

இறக்க வேண்டியவர்தான், இறக்கப் போகிறார்.

ஆனால்—

என்னுடன் ஒட்டித்திரிந்து, தோளில் சுமந்து துள்ளித் திரிந்த உருவம் என் கண்முன்னே இறந்து கொண்டிருக்கிற தென்றால்

உடலிலே கடைசிப் பலம் உள்ளவரை உழைத்தே உண்டு வந்த அந்த உருவம் என்னெதிரேயே இறந்துகொண்டிருக்கிற தென்றால்...

எனது ஊரின் மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் முகமலர்ந்து திரிந்த அந்த உருவம், அநாதையாக ஆதரவற்றவனாக இறந்துகொண்டிருக்கிறதென்றால்...

எனக்கு அறிவு தெரிந்த காலத்திலிருந்து அலியாரைத் தெரியும். அவர் எக்கிருந்து வந்தார் என்பதோ? அவரின் வமிசம் எத்தகையது? என்பதோ எனக்குத் தேவையற்றது. அவர் இந்தயாவிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்று நினைத்திருந்தேன் அவரின் சொந்த ஊர் எருக்கலம்பிட்டி என்று கூறிக் கொண்டார்கள்.

எனது வீட்டுக்குச் சீமெந்துக் கல் அரிகையில் அவரது கை நெளிவின் சுறுசுறுப்பை, என்னைத் தூக்கித் தோளில் வைத்த 'உப்பு முட்டை' விளையாடுகையில் உணர்வேன்.

அவரிடம் எனக்கு அன்றிலிருந்து பிடித்த பிடிப்பு அறுபடவோயில்லை.

காரணம், அவர் ஓர் உண்மைத் தொழிலாளி.

நான் விம்மிவிடத் துடித்தேன். ஆனால் மூளையில் திட ரென்று ஓர் உறைப்பு.

“டாக்டர் ஒரு வேலை செய்தாலென்ன?” டாக்டர் ஜிப்ரியை ஆவலாய்க் கேட்டேன்.

“என்ன?”

“இந்த மையித்தை நீங்களே-உங்கள் செலவில்-எடுத்தால் என்ன?”

டாக்டர் ஜிப்ரி துணுக்குற்றார்....

“என்ன நான்?”

நான் முயற்சியை கைவிடவில்லை. “ஏன் டாக்டர் நீங்கள் செய்யப்போகும் இக்காரியம் உங்களது மதிப்பை நன்கு உயர்த்திவிடும் டாக்டர். அத்தோடு ஒரு இஸ்லாமியனது கூடமையை நீங்கள் நிறைவேற்றியதாவும் ஆகும் டாக்டர்”

“டாக்டர் அலியாரின் பணத்தில் எத்தனைபேர் டாக்டராகியிருப்பார்கள் புனிதகரமாக உங்கள் தொழில் மேலும் சிறப்பும் நீங்கள் செய்யப்போகும் இக்காரியத்தால்”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான்... ஆனால் என் வாப்பாவைப் பற்றித்தான் உங்களுக்கு நன்கு தெரியுமே”

“ஐயா டாக்டர்.. வாப்பா... அவர் செய்த பாவங்களிற் சிலவையாவது இந்தக் காரியத்தின்மூலம் கழுவிவிட முடியாதா டாக்டர்?”

“பார்ப்போம்” டாக்டர் ‘விடு விடு’ வென்று வெளியேறினார் அவ்விடத்தைவிட்டு

கோழை! வயது வந்த-படித்த-பட்டம் பெற்ற-பதவியில் உள்ள கோழை!

நான் தோல்வியினால் குன்றிப்போனேன்.

காலம் கரைந்துகொண்டிருந்தது சில விஷயங்களின் பின் மீ. எம்: ஓர் எண்ணுகில் வந்தார். “டாக்டர்” அலியாரின் நிலை எப்படியிருக்கிறது டாக்டர்?

“நாங்கள் அப்பிணத்தை எரிக்கப்போகிறோம்!!”

நான் அலறினேன் “டாக்டர்... அவர் முஸ்லிம் டாக்டர்... அலியார் ஒரு முஸ்லிம்...”

“அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? முஸ்லிம்கள் நிறைந்த இந்த ஊரில் ஒரு ஐப்பது ரூபாய் செலவுசெய்ய ஆள் இல்லையே....”

“மையித்து”

போலும். என்னை முறைத்து நோக்கினார்.

நான்தான் பணங்காட்டு நரியாயிற்றே!

மணித்தியாலங்கள் பல அழிகின்றன. டாக்டர் ஜிப்ரி என்னருகில் வந்தார்-அவர் புதியவர், புத்தி மிக்கவர். அண்மைக் காலத்துள் இங்குவந்த ஒரேயொரு முஸ்லிம் டாக்டர் அவர் மட்டும் தான். அவரின் தந்தையோ ஒரு அயோக்கியன். எஹுதித் தொழில் புரியும் ஒரு கயவன்.

இவரும் அப்படியே இருப்பாரி என்று எப்படிக்கூற முடியும்?

“டாக்டர்! அலியாரைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களா?”

நான்தான்.

அவருக்கு ஆத்திரம் வெடித்துச் சிதறுகிறது. குமுறுகிறார் “ஒரு பயல் வரக்கூடாது. ஒரு முஸ்லிமின் மையித்தை எடுக்க இங்குள்ள ஒரு சோனகனுக்கும் மனம் இல்லையே! நன்றிகெட்டவர்கள்.”

எனக்குப் பூரண திருப்தி.

பக்கத்துக் கட்டில் மொத்தவியாபாரி முதல் இரண்டொரு பெரிய மனுசர்களும் கூனிக்குறுகுகின்றனர்.

“பாருங்க டாக்டர் உழைத்து ஓடாய்ப்போன இந்த உருவத்தை, அடக்கம்செய்ய நாதிலையே, அலியாரின் பணம் கூட யார் யாரிடமெல்லாமோ இருக்கிறதாம். யாராவது ஒரு ஹாஜியார் இந்த மையித்தை எடுத்து அடக்கம் செய்தாலும் அது எவ்வளவு பெரிய நன்மை.”

—நான்தான்.

“என்ன செய்வது? இன்னும் கொஞ்சநேரம் பார்ப்போம் டாக்டர் போய்விட்டார்.”

மொத்த வியாபாரி சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளையெல்லாம் சொல்லி என்னை வைவதை உணர்ந்தேன்.

மீண்டும் டாக்டர் என்னருகில் வந்தார்.

“டாக்டர் விசயம் முடிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்... யார் அந்த புண்ணியாதமா? என்று அறிய ஆவலாயிருக்கிறது. டாக்டர் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் டாக்டர்”

ஆனால் டாக்டர் ஜிப்ரி அடி உதட்டைப்பிதுக்கினார்

“மன்னரில் மீண்டும் ஒரு பயல் அடித்தாலும் மக்களின் மனம் மாறுதல்பா. மையித்து இன்னும் எடுக்கப்படவில்லை.

நான் விம்மிவிடத் துடித்தேன். ஆனால் முனையில் திடீரென்று ஓர் உறைப்பு.

“டாக்டர் ஒரு வேலை செய்தாலென்ன?” டாக்டர் ஜிப்ரியை ஆவலாய்க் கேட்டேன்.

“என்ன?”

“இந்த மையித்தை நீங்களே-உங்கள் செலவில்-எடுத்தால் என்ன?”

டாக்டர் ஜிப்ரி துணுக்குற்றார்.....

“என்ன நான்?”

நான் முயற்சியை கைவிடவில்லை. ‘ஏன் டாக்டர் நீங்கள் செய்யப்போகும் இக்காரியம் உங்களது மதிப்பை நன்கு உயர்த்திவிடும் டாக்டர். அத்தோடு ஒரு இஸ்லாமியனது கடமையை நீங்கள் நிறைவேற்றியதாகவும் ஆகும் டாக்டர்’

“டாக்டர் அலியாரின் பணத்தில் எத்தனைபேர் டாக்டராகியிருப்பார்கள் புனிதகரமாக உங்கள் தொழில் மேலும் சிறப்பும் நீங்கள் செய்யப்போகும் இக்காரியத்தால்’

‘நீங்கள் சொல்வது சரிதான்... ஆனால் என் வாப்பாவைப் பற்றித்தான் உங்களுக்கு நன்கு தெரியுமே’

‘ஜப்பா டாக்டர்.. வாப்பா... அவர் செய்த பாவங்ளெறி சிலதையாவது இந்தக் காரியத்தின்மூலம் கழுவிவிட முடியாதா டாக்டர்?’

‘பார்ப்போம்’ டாக்டர் ‘விடு விடு’ வென்று வெளியேறினார் அவ்விடத்தைவிட்டு

கோழை! வயது வந்த-படித்த-பட்டம் பெற்ற-பதவியில் உள்ள கோழை!

நான் தோல்வியினால் குன்றிப்போனேன்.

காலம் கரைந்துகொண்டிருந்தது சில விஷயங்களின் பின் ம. எம்: ஓர் என்னருகில் வந்தார். ‘டாக்டர்’ அலியாரின் நிலை எப்படியிருக்கிறது டாக்டர்?

‘நாங்கள் அப்பிணத்தை எரிக்கப்போகிறோம்!!’

நான் அலறினேன் ‘டாக்டர்... அவர் முஸ்லிம் டாக்டர்... அலியார் ஒரு முஸ்லிம்...’

‘அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? முஸ்லிம்கள் நிறைந்த இந்த ஊரில் ஒரு ஜப்பா ரூபாய் செலவுசெய்ய ஆள் இல்லையே.....’

“மையித்து”

வெளியே - சாரிகள் அப்பிக் கிடந்தது.

சுவாசம் மோதும் தூரத்தில் நின்றாலும் ஒருவரை மற்றொருவர் கண்டுகொள்ள முடியா நிலை.

அந்தக் கிராமத்தவரின் உளத்தைத்தான் இருள் பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறதோ?

இப்போதெல்லாம் கிராமங்கள் எவ்வளவு கெட்டு விட்டன. எங்கிருந்து வந்தது இந்தப் பழக்கம் மனதிலே இருளும் குரோதமும் போட்டியும் பொருமையும்.....

நாகரீகத்தின் உச்சசாணிக் கொப்பிலே நின்று வெறி யாட்டமாகும் நகரத்தின் பழக்க வழக்கங்கள்தான் எவ்வளவு வேகமாகக் கிராமங்களை ஆட்கொண்டுவிட்டன?

அன்பும் அறமும் பண்பும் படிப்பினையும் ஊட்டிய கிராமங்களா இவைகள்?

வெள்ளை மணல் ரோடு அவர்களின் தூய உள்ளத் தையல்லவா பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன, அன்று. இன்றோ அந்த ரோடுகள் கறுப்புத் தார் ரோடுகளாக மாறிவருகின்ற வேகம்..... அதனையும் மிஞ்சும் மனிதர்களின் உளம் இருளடையும் வேகம்.

ஜன்னல் நன்றாக இழுத்து 'சிக்' கென்று மூடிவிட்டு 'ஆம் செயரில்' அமர்ந்தேன். எனது உடலின் வெட வெடப்பு சற்று தணிந்தது. சற்றேதான்... மீண்டும் கொடர்ந்தது.

ஜன்னலின் மேல் உள்ள ஒட்டையினூடாக பனிக்குளிர் எனது அறைக்குள் நுழைந்தது. அழுக்கேறிய பெணியன் குளிரைத் தாங்க இயலாமல் கெஞ்சியது எழுந்த சேட்டை அணித்தேன். மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து வலது காலத்தூக்கி மேசை மேல் போட்டப்படி இடது முழங்காலினால் மேசையின் விளிம்பில் முட்டுக் கொடுத்தவாறு கதிரையில் ஆறுதலாகச் சாய்ந்தேன். 'மினுக், மினுக்' கென்று எரிந்து கொண்டிருந்த 'சிமினி' யற்ற கைவிளக்கின் சுடர் அங்கும் மிகுமும் அசைந்து பரிதாபமாகக் கெஞ்சியது.

அதைச் சற்று தூண்டினேன். மேசையில் புத்தகங்களும் கொப்பிகளும் தாறு மராய்க் கிடந்ததன் அடுக்குவோம் அடுக்குவோம் நினைப்புத்தான்! எங்கே?

வெளியே 'கபுது' அமைதி. ஏழுமணிக்கெல்லாம், மௌத்தாகிவிடும் 'கிராமம்' அது. சிறு கிராமம் பெரிய குளங்களுக்கும் பெரும் பெரும் வயல்களுக்கும் பஞ்சமிக்கலை. உண்டு கொழுக்கும் கரங்கள் இரண்டு மூன்று இருந்தாலும் உழைக்கும் கரங்களும் ஏராளம். ஏராளம் வியர்வையைச் சிந்தத்தயங்காத மக்கள். ஆனால் அந்த வியர்வைதான் நெற்கதிர்சனாக்குக் கிடைக்கும் நீரே? "வெவ் வெவ்"

வெளிக்கதவு திறபடும் ஓசையுடன் நாயின்குரைகிழும் சேர்ந்தது. பாவம் நன்றியுள்ளது அது மட்டுந்தானா?

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்—யாரோ இந்த நெரத்தில் பாடசாலைக் கிணற்றில் நீர் அள்ள வந்திருக்கிறார்கள், அதை நிரூபிப்பது போல் வானிகிணற்றில் விழும் ஓசை

எழுந்து பார்ப்போமா? மனந்தான் சொல்கிறது! மேசை மேல் இருந்தகால இழுத்து கதிரைவிரிந்து எழுந்த தேவைத்திறந்து வெளியேசென்று 'டோச்' சை அடித்துப் பார்க்கும் கதிரியம்! ஊஹு ம். குளிருக்கு அவ்வளவு பயமா?

ஒரு இலை சையைக்காணோம்? உள்ள ஆறு ஆசிரியர்களுள் இருவர் வீடு சென்றிருந்தனர்! மற்றைய நால் வருள் மூவர் தத்தமது அறையினிலே

இரண்டு அறைக்குள் மெல்லிய வெளிச்சம். மற்ற அறை கும்மருட்டு பாவம், அலுப்பு, தலைமையாசிரியர் உறக்கிவிட்டார் போலும்,

இன்னும் ஒரேயொரு நான் தான்: எமது கிராமத்தின் சரித்திரத்திலேயே முதல் தடவையாக நடைபெறும் மீலாத் விழா!

எமது கோட்டைகள் எல்லாம் சரிந்து விடுமோ? ஆண்டிகள் கட்டியதுபோல்.

நீண்ட பெருமூச்சுடன் சீரணிக்காத உணவு செரித்துக் கொண்டு மேலே வருவது போல் பழைய சம்பவங்கள்: நான். எனது பெயர்: பெயரில் என்ன இருக்கிறது? எனது சொந்த ஊர்: மன்னார். வயது: 23. தொழில் வாந்தியெடுத்தல் (ஆம், ஆசிரியத்தொழில்) பல கிராமங்களைக் கண்டவன். இங்கு வந்து மூன்று மாதங்கள் தான்.

ஆசிரியர் பலர் ஒன்று கூடி அருமைபான (?) திட்டமொன்றைத் தீட்டினர். ஆம், மிகத்தடல்புடலாக மீலாத் விழாவைக் கொண்டொடுவதென்று.

ஊரே திரண்டு நிற்கின்றது. பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம் முதல் பழைய மர்ணவர் சங்கம் வரை முழுமூச்சாக நிற்கிறது மீலாத் விழாவை நடாத்த வேண்டுமென்று. நான்

எம்மாத்திரம்? மரைக்காள் பாட்டிமுதல் லெப்பை பாட்டி வரை ஏக மனதாகத் தீர்மானிக்கிறது. நபிகள் தினத்தைக் கொண்டாடத்தான் வேண்டுமென்று நான் எந்த முனைக்கு.

ஆகவே சில ஆக்க வேலைகளுக்கு நானும் ஒத்துழைக்க வேண்டியிருந்தது சம்மதித்தேன்.

காரியங்கள் கடுகதி வேகத்தில் நடைபெற்றன. கக்கு கரையிலிருப்பாயும் வெள்ளம்போல். உற்சாஃம்- மரைக்காள் கும் ஒரே உற்சாஃம்! ஒவ்வொருத்தர் மனதிலும் குதாலைம் நிரம்பி வழிகிறது.

ஆனால். ஆனால்-

இரண்டு 'பாட்டிகளுக்கிடையேதான் போராட்டம் மரைக்காள் பாட்டி, லெப்பை பாட்டி; கிரி, பாம்பு, நாய், பூனை, யானை, சிங்கம் இவைகளுக்கிடையில், உள்ள கூடன்பாடு;

மரைக்காள் பாட்டி சொல்லும், 'ஒலிபெருக்கி வேண்டாம்' என்று. லெப்பை பாட்டி சொல்லும் 'வைக்கத்தான் வேண்டும். என்று 'மரைக்காள்' சொல்லும் 'வெளியூர் பேச்சாளர் வரத்தான் வேண்டும், என்று லெப்பை 'விண்செயல்' எதக்கென்று மறுக்கும். ம. பர. ஆணையிடும் 'வம்பர்தாபதி பூசரை அழை' என்று; 'அவன் எதற்கென்று அவரும் 'லெ. பர'. ஆளுங்கு 5 ரூபா போதும் என்று வெ. பா. நடக்காது 50 ரூபாயரவது வேண்டும், என்று ம. பர. இப்படி. இப்படி; நானும் கரைந்து நாமும் கரைந்தோம்.

சில பேச்சாளர்கள் வருவதற்கும் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார்கள். அரபுசம்பாஷணை, இன்னிசைக் கீதங்கள் (சினிமா டியூனில்), அடுக்குத் தமிழ் ஆலாபன்கள் இப்படி

பலதும் ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தன.. அது... அது இப்படியாதவிரு பொடியாக வேண்டும்?

பக்கத்து அறை நண்பர் இருமுகிருர். தொண்டை காய்கிறது. அமைதி. மீண்டும் மெல்லிய குரட்டை ஒலி:

மாடு மீண்டும் இரைமீட்கிறது.

முந்தாதாள் இரவிலே பெறமுருக்கும் ஆசிரியருக்கும் இடையில் அதிமுக்கிய கூட்டம் பெற்றிருமெக்ஸ், ஒளியில மண்டபம் நிறைந்திருக்கிறது. அந்த மூலையில் சாலிஹா மரைக்காள் அமர்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு பின்னால் பெருங் கூட்டம், [மரைக்காள் பாட்டியினர்] சாஹு-மரைக்காருடன் ஒட்டி உறவாடுகிறார் குதாஸ் மரைக்காள். இந்தா பக்கம் கபீர் லெப்பை அவரைச் சுற்றியும் பெருங்கூட்டம் [லெப்பைப் பாட்டியினர்] ஒருத்தரை மிக அலட்சியமாக நோக்குகின்றனர்.

சாலிஹு-மரைக்காள் எழும்புகிறார், மொழிகிறார்: "மரஸ்டர் எனக்கு ஒரு ஐடிபா தேண்டுது பெண்ணம்பெரிப் பேச்சாளரை வரவழைக்காட்டியும் நம்ம மினிஸ்ட்டைய பரவது வரவழைக்கணும். இதுதான் எங்க எல்லார்ட விருப்பமும்..." செருக்குடன் கபீர் லெப்பையைப்பார்த்துக் கிறார் சுந்த பழுதத அரசியல்வாதி:

"அதுக்கு எவ்வளவு செலவானாலும் சரி" இது கெளது மரைக்காள். தொடர்ந்து "ஆமாம் ஆமாம்"

சிறி எழுகிறார் கபீர் லெப்பை "என்னது எல்லார்டையும் விருப்பமெண்டால்..?" என்று ஒரு அழுத்தம் வைத்துச் சபையைக் கூர்ந்து ஒருமுறை நோட்டம் விடுகிறார். தொடர்ந்து "...என்ன அரிதம்? எனக்கு இந்தத் திட்டமே பிடிக்கல்ல"

அவர் வசனத்தை முடிக்கவில்லை; துள்ளி எழுகிறார் சாலிஹுமரைக்கார். தன்னைக் கபீர் லெப்பை எதிர்த்துக் பேசிய ஆத்திரம் அவரைப் பிடுங்கித்திண்கிறது; ஆட்டுக் குட்டியைப் பார்த்தும் வேங்கையின்கொடும்.

“உமக்குப் பிடிக்காவிட்டால் என்ன காணும்? உம்ம ஒருத்தனுக்காக என்னுட திட்டத்தை மாத்திக்க முடியுமா?..”

தலைமையாசிரியர் சரீப் சற்றே நடுங்கினார். நான் அமைதியாய்ப்பிருந்து வேடிக்கை பாசித்தேன்.

இரண்டு இடங்கள் கபீர் லெப்பைக்குப் பிடிக்கவில்லை; ஒன்று கரணும் என்ற வார்த்தையிலே உள்ள இளம்பம் மற்றது ஒத்தனுக்கு என்ற வார்த்தையிலே உள்ளதுவின் அழுத்தம்... இருந்தாலும் பொறுமை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது; ஆனால் ஈயம் எல்லை மீறுகிறது;

“எனக்கு மட்டுமா பிடிக்கவில்லை? இங்கேயுள்ள பாதிப் ப்பேருக்குமேலே பிடிக்காதே ஒம்மடதிட்டம்”

ஆமாம் போடவா ஆட்டுகளிலலை.

பொத்துக் கொண்டு வருகிறது கோபம். யாருக்கு? மரைக்கார் பாட்டி தலைவர் சாலிஹு-மரைக்காருக்காக? அல்ல அவரது வால் குத்தாஸ் மரைக்காருக்கு [ஆண்டவன் வரங்கொடுத்தாலும் ஆலிம்ஷ வரங்கொடுக்கவேண்டாமா?]

சரிதான் நிறுத்துங்காணும் என்ன யோக்கியதையிலே இங்கே நீர் கதைக்க வந்துவட்டமா? கேடு கெட்ட லெப்பை கூட்டத்துக்குத் திமிர் வேறையா? பணத்தை அள்ளி எறிவீரோம் நாங்க [உண்மையிலேயே இன்னும் ஒரு சதம் அவர்கொடுக்கவில்லை] நீங்க அனுபவிக்கப் பாக்கிறீர்களா?”

கபீர் லெப்பைக்கு மூலம் ‘ஜிஷ்’ ‘ஜிஷ்’ என்று சிவக்கிறது. சாலிஹு-மரைக்காருக்குப் பரீபூரண திருப்தி. அததோடு மனுசன் வாயை முடக்கிக் கொள்ள வேண்டாமா!

“கீழ்சாதிப் பயல்கள், நபி நாயக விழாக் கொண்டாட வந்துட்டானாக, மோடைக் கழுவாத பயல்க. பள்ளிவாசல் என்ன நிறம்னு தெரியுமா இவனுலுக்கு? உண்மையில் புள்ளிவாசலுக்கு நம்ம பூக்கூட்டவதே உலரக்கார்தான்.

நான் மௌனமாய்க் கவனிக்கிறேன்.

“சாலிஹு-மரைக்கார்” அடிபட்ட புலியின் உறுமல் ஆசிரியர் பலரும் பரபரப்புடன் எழுமின்றனர்.

சாலிஹு-மரைக்கார் கூடச் சற்றே துணுக்குறுகிறார் கெனதுவின் நினைபோ...

“வர வர வரத்தை தடிச்சிக்கிட்டே போவுதே! நாங்களும் ஹிபாஸைக்காகப் பார்த்துக் கிட்டுத்தான் வாறோம். பத்துமொறை மக்காவுக்குப் போயிட்டிருவந்தாமட்டும் போதுமா? ஹிபாஸை பழகிக்கிக்க ஸாலிஹு ஹாஜியாரே! நாங்களளாம் கீழ்சாதி நீங்க மட்டும் பெரியமேல சாதயோ?”

மனிதர்களின் அசைவுகள் அதிகரித்தன.

பயங்கர உறுமலுடன் பாய்கிறார் கபீர் லெப்பை; புலி பாய்ந்துவிட்டது. பதுங்கிய வேங்கை பாய்ந்துவிட்டது. மரைக்கார் நிலத்தல் சாய்கிறார் கபீரின் முஷ்டிகள் அவர் கன்னத்தை பதம் பார்க்கின்றன.

இரத்தம்—இரத்த ஒழுக்கு...

“கபீர் லெப்பை... லெப்பே...” தலைமையாசிரியன் அவலகூர நகமெட்டும்..

கலவரம் பாடசாலை மண்டபத்திற்குள்...

இந்தப் பூஞ்சை உடல் ஆசிரியர்களால் என்ன செய்ய முடியும்

.. அக்லாஹ்! என் கால்"

"ஆண்டவனே காப்பாத்து"

"என்ட வாப்பா"

"என்ட உம்மா"

"கொல்லுடா! கொல்லுடா"

ஐயோகடவுளே—ஒரு தமிழனின் அவலக்குரல்

'கணீர்'பெற்றோமெக்ஸைடைந்து சிதறியது.

டோச்சை அடித்துக் கொண்டு தலைமையாசிரியர் முன்னேறுகின்றார் ஆளுக்கொருவராகப் பாய்ந்து பெருந்தலைணைப் பிடித்துக் கொண்டோம்.

அட ஆண்டவனே!

ஒரு நிமிட உணர்ச்சி, வெறி ஒரு நூற்றாண்டு நாகரீகத்தையெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கிவிடுகிறது.

ஹாஜியர்களும், லெப்பைகளும், மரைக்காரர்களும் அச்சச்சோ—அந்தந்தோ...

நான் நடுங்குகிறேன் எதிர்பார்த்தது போலவே நடந்துவிட்டால்.

ஆம், மறுநாள் முதல் லெப்பைப்பாட்டியினரில் எவரும் இந்த மீலாத விழாவில் கலந்த கொள்வதில்லை என்பத தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

அதற்கு எதிர்மாறு மரைக்கார் பாட்டியினர் ஆனால் .. கொஞ்சப்பேரை வைத்துக்கொண்டு, விழாவைச் சிறப்பிக்க முடியுமா?

புனித தூதர் விழாவில்...மோலி மனிதர்களை நுழைந்து பெரும் பிரளயத்தையல்லவா ஏற்படுத்தி...

விடிந்தால் மீலாத விழா!

துன்பமான கற்பனையாழின் தந்திகள் மீட்டப்படுகின்றன:

பாதிக்கும் குறைந்த சனம், வெளியூர்ப் பேச்சாளர்கள் சோர்வடைகின்றனர். முப்பது பேருக்கு என்ன ஹிப் பெரிய பிரசங்கம்? ஒலிபெருக்கி கூடச் சோர்மிதது எமது தயாரிப்புகள் அத்தனையும் தவிடுபொடி... அரபு சம்பாஷணை நடக்கிறது.

மரைக்கார் பாட்டிக் குழந்தையொன்றின் கேள்விக்கு லெப்பைப்பாட்டி அதில் பகரவேண்டும். ஆனால் கேள்வி மட்டும் தான் கேட்கப்படுகிறது. பதில் கூறும் குழந்தை வரவில்லை.

மேடையிலுருந்தவாறு விதியை ஏறிட்டு நோக்குகிறேன்.

ஐயகோ!, அக்கென்ன?

கையிலே கத்தியும் கம்பும் தடியும் தாங்கிய வண்ணம், பெருகூட்டம் பறவைகளைக் குறிவைக்கும் வேடனின் நிலை.

லெப்பை பாட்டியினரை? மீண்டும் ஒரு கலவரமா? புனித நாளிலா?

திடீரென்று கற்பனைத் தந்திகள் அறுபடுகின்றன எனக்கு வியர்க்கிறது, காரணம், வெளியே பயங்கர உறுமல், சிறல், பிறுண்டல்,

உயிர்ப்பிச்சை கேட்டு ஒன்று மரண ஒலம் எழுப்புகிறது. கடித்துக்குதறி—நாயும் பூனையும் தான்.

வெளியே சென்று வீரட்டுவோமா? அது எனது சேவை, கடமையுக்கூட.

ஆனால், கதிரையை விட்டு எழுமுயல்கிறேன். முயல்கிறேன். முடியவில்லை; குளிருக்கு அவ்வளவு பயமா?

சகோதரத்துவம்

விசேடதினங்களில் எஜமானிகள் உடுத்தி ஒதுக்கிய பழஞ் சீலைகள், பழுப்பேறிய பட்டாடைகள், இரண்டொரு ரூபாய்கள் இப்படி எதாவது...

ஜாபீர் மீண்டும் முனகினான். நேரயின் தோரத்தை விடப் பசியின் கோரம் அவனைப் 'பயசப்ஃரா' குழந்தை பாக்கி விட்டிருந்தது குண்டுசேடல் குண்டுத்தலை, பாசி படர்ந்த கண்கள், பசி நிறைந்த வயிறு, பார்க்கச் சிக்க வில்லை. குமுறிக் குமுறி அழுவதா? கோவெனக் கதறுவதா? பயன்?

கிடைக்கும் கூலி போதாது. கொழுத்த இடம், பெரிய இடம் துப்படியான இடங்களில் போய்ப்பாத்திரம் தோய்த தாலாவது பலனுண்டு. வேளாவேளைக்குச் சேரவும் வேண்டியவரை உதையும் கிடைக்கும். ஆனால் வீட்டு எஜமானனின் ஓட்டுதல்களையும் உரசல்களையும் சகித்துக் கொண்டால் போதும். அவ்வளவு தான். இன்னும் பல சலுகைகள் பெறலாம். ஏன்? எஜமானின் பள்ளியறைப் பஞ்சனையில்கூடப் படுத்துப்புரளலாம். எதற்கும் துணிவு வேண்டும். துணிவு தான்-எஜமானியின் செருப்படியை ஏற்றுக் கொள்ளும் துணிவல்ல. அதுஎன்னிடம் நிறைய உண்டு ஆனால் நான் செரல்லுவது வேறுதுணிவு. மானத்தை இழக்கும்துணிவு. அந்தத் துணிவு எத்தனையோ பெண்களுக்கு வந்தாலும் எனக்கு மட்டும் வரமாட்டேன் என்கிறதே: என்ன செய்வது? வெட்கங்கெட்ட சீ இழவே! இந்த சிந்தனை வேண்டாம். ஆண்டவனே இந்தத் துணியை மட்டும் எனக்குத் தராதே!

வியர்வையிலும் அழுக்கிலும் புழுங்கி நாளும் சேலை இடையைச் சுற்றியிருக்க அங்கமெங்கும் அழுக்கும் கரிபும் படை படையாக அப்பியிருக்க காலில் காயங்களும் சிரங்கும் கோரம்காடட எண்ணெய் காணாமல் காய்ந்த தலை மயிர் காற்றில் படபடக்க..... வாந்திவரச் செய்யும் தோற்றம் இந்தத் தோற்றத்திற்கே, இவர்களுக்கு இத்தனை

ஒரு கவளம் போதுமா?

போதும். அதுகிடைத்தால் இஸ்ராயீலுடன் போராடிக்கொண்டிருக்கும் உயிரை ஒரு நாளைக்காவது இழுத்துப் பிடித்து நிறுத்தலாம்.

பஞ்சத்தின் கோரம் ஜாபீரைப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருக்கிறது. அனு அனுவாக, தண்ணீர், அது எத்தனை நாளைக்கு ஒரு நோஞ்சான் நோயாளியின் உயிரை உடலில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்,

குடான நீர்த்துளிகள் எனது குழிவிழுந்த கண்களிலிருந்து துளிர்ந்தன. சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத்துடைத்துக்கொள்ள முயன்றேன் முடியவில்லை. அழுதேன். ஆசை தீர அழுதேன். அழுவதால் என்ன ஆகிவிடம்போகிறது.

கணவனைக் கார் விபத்தொன்றில் இழந்த நான், கைக்குழந்தையுடனும் மூத்தவன் ஜாபீருடனும் இளையவன் நிஸாருடனும் ஒருவாறு காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

கூலிவேலைதான். மாவிரிப்பேணிப் பாத்திரம் தேய்ப்பேன். 'மார்க்கட்டு' க்குப்போய் பொருட்கள் வரங்கி வருவேன். எடுபிடி வேலை எல்லாம் செய்வேன்.

இரண்டொரு கவளம் கிடைக்கும், எனக்கும் என் குழந்தைகளுக்கும். அதுபோதும். இடைக்கிடையே வரும்

வெறியென்றால் இன்னும் கொஞ்சம் மினுக்கி, மினுக்குவ தென்ன சுத்தமாகஉடை அணிந்திருந்தாலேபோதும். சோரம் போய்விடவேண்டியதுதான் மாற்றிவிடுவார்களா. சூல்லாவிட்டால் தந்தையும் மகனுமாகச் சேர்ந்த தவணையைக் குறிவைத்த பாம்பின் கொடூரத்துடன் கண்களில் வெறிபளிச்சிட என்னையே நோக்குவார்களா?

அட ஆண்டவனே! தன் மகன்தான் ஒரு விதவையைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறுன்னென்றுவது தந்தை கொஞ்சங் கூட வெட்கப்படவோ வேதனைப்படவோ வேண்டாம். சே ... வெட்கக்கேடு.

எரிசிற வீட்டில் பிடுங்கியது லாபமா? தந்தைக்குத் தெரியாமல் மகனும் மகனுக்குத் தெரியாமல் தந்தையும் என்னைக் கசக்கி எறிய எடுத்த முயற்சிகள், எத்தனங்கள் பட்ட சிரமங்கள்.

எப்போதோ அவர்களது வீட்டைவிட்டு ஓடி யிருப் போன் எஜமானி உம்மா... அந்த நோஞ்சான் நோயாளி மனுசியின் அரவணைப்புத்தான் என்னைத் தடுத்தி நிறுத்தியது. ஆனால். அதுவும் வெகு விரைவிலேயே தகர்ந்து விட்டதே.

அச்சம்பவம் மட்டும் நடக்காதிருந்தால்.....

மகன் பிதற்றினான். உடல் தணலாய்க் கொதித்தது. "உம்மா ... சோறு சோறு ... சோறுதாமமா" அதைத்தவிர வேறு வார்த்தைகள் வரவேண்டாம் அவன் வாயிலிருந்து.

மகன் ஒரு கவளமாவது உண்ண முடியாத நிலை. அதற்கெல்லாம் காரணம் அந்தச் சம்பவம்தான். நாக்கூசுகிறது.

பெரிய மனிதர்கள் செய்யும் செயலா இது. அதுவும் ஆலிம். மரர்க்கம் கற்றவர். நீதி நேர்மைகளைப் பற்றி விதியிலே வியாசிப்பவர் ஒரு சமூக ஊழியர். அவரா ஸூப்படி?

பென்னம் பெரிய பங்களா வெறிச்சேரடி வீடும் எஜமானி உம்மா வெளியே சென்றாலென்றால் 'குமர' வில் 'ஷோ' பார்க்க சென்றிருந்தான். அவள் கூடவே குழந்தைகளும். இரவுச் சாப்பாட்டிற்கான சகல சமைகளும் என் தலையில் தான்; அந்தப் பெரிய பங்களாவுக்குள் இருந்த நிசபத்ததைக் கிழித்துக்கொண்டு அலறிய வானொலியிலிருந்து தந்தையோ, மகனோ வீட்டிற்குள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டேன். எனக்குப் பிடித்த ஒரு பாட்டுதான்... அரைகுறையாக ரசித்தவாறு இடியப்பத்திற்கு மா பிசைந்து கொண்டிருந்தேன். நெருப்புச் சுவாலை முகத்தை வேறு தீய்த்துக் கொண்டிருந்தது. வேலையில் மூழ்கிவிட்டேன்.

தீடென்று—

சார்ப்பத் தீண்டியது போன்ற உணர்ச்சி. திடுக்கிட்டுத் திமிறியவாறு திரும்பினேன். அந்தப் பரபரப்பில்... என்னை அலைத்துக்கொள்ள முயன்ற எஜமானின் மகன் தள்ளுண்டான்.

'எஜமான்... இது என்ன வேலை' கொஞ்சமாவது வெட்கம் மானம், ச்ச்சி!

அது அவர்களுக்குப் பழக்கம் போலும். வெறி தலைக்கேற கழுதைபோல சிரித்தான்.

என்பதாற்றம். அழுக்குப் படர்ந்த என் நிலை; எனக்கே குமட்டியது. அவனுக்கோ...

ஐந்து ரூபாய் நோட்டோன்னை நீட்டினான் 'ஏய் இந்தா பிடி..... பைஸ்கோப்புக்குப்போ. அதற்குள் ஒரு முறை...,,

குடித்திருக்கிறோனே.

என் உடம்பு ஏன் இப்படி நடுங்குகிறது, டை போயிட் கண்டவனைப் போல. என்னைச் சுவரோடு சாய்த்து... பலங்கொண்ட மட்டும் அவனை விலக்கித்தள்ளினேன். காறி உமிழ்ந்தேன் வெறிகொண்ட நாய் போல் அவனது கையைக் கடித்தேன்.

'ஆ' என்றலறினான்: பின்பு தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு மீண்டும் நெருங்கினான் அடியுண்ட புலியைப் போல

'அடியே! வேலைக்கார வேலை, என்ன செய்மேன் பாரடி...'

வாசலடியில் ஏதேன நொருங்கி விழும் ஓசை' தொடர்ந்து ஒரு கண்புகுக் குரல்.

'ஐயேயோ' வாப்பா வருவதுபோல இருக்கே அல்லா என்ன செய்வேன்'

எஜமான வாசலை நெருங்கிவிட்டார்.

ஐயோ ஆண்டவனே! என்னைக் காப்பாத்து.'

பதறி துடித்தபடி பெரிய அலுமாரி ஒன்றின் பின்னால் ஒளித்துக் கொண்டான்.

குசினிக் கதவைத் தள்ளித் திறந்தபடி வெறியுடன் என்னை நோக்கினார் எஜமான். முன்னெச்சரிக்கையுடன் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு என்னை நெருங்கினார் அவர்.

புலியிடமிருந்து தப்பியாகிவிட்டது. இனிக் கரடி யுடன் போராட வேண்டுமே.

கண்களில் போதை வெறி உடலின் தள்ளாட்டம் புரிந்தது இப்போது. ஒரே அறைக்குள் ஒருத்தியிடம் வாப்பாவும் மகனும், அதுவும் பெரிய பரமபரை... தூ! வெடிக் கேடு.

சொல்ல நாக்கைக் கூசுகிறது...

அப்பன் கொஞ்சம் தாராளம் அவன் 10 ரூபாய்த் தாளை நீட்டினான். நான் அதைக் கிழித்து எறிந்தேன். வெகுண்டான் 'வேச... ஒன் தொழிலே இதுதான்டி, இன்டைக்கு மட்டும் என்னாடி பவுசு.'

மிருகத்தின் பிடியிலிருந்த நான் தப்புவதற்குப் பட்ட பாடு...

ஆகவே அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்.

அப்படிச் செய்திருக்காவிட்டால் என் கற்பு பரிதாபமாக அழிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டு நிற்கும் மகனும் பங்கு கேட்டிருப்பான்.

ஆகவேதான் அப்படிச் செய்தேன் அது ஒன்றேதான் வழி

எரிந்து கொண்டிருந்த கொள்ளிக் கட்டை ஒன்றை எடுத்து

எங்கெல்லாம் அவனின் அங்கங்கள் தட்டுப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் கொள்ளியால் பதித்து...

உடலைப் பொசுக்கி...

'ஐயோ அல்லா... ஆண்டவனே உம்மா!...' என்ற அலறல்கள்.

கட்டிச் சதையின் கருகல் நாற்றம்.

எடுத்தேன் ஓட்டம், வேறு சிந்தனை யென்ன தப்பித் தேன் பிழைத்தேன் என்று இருளில் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடினேன்.

நாட்கள் அழிந்துவிட்டன. எஜமானி உம்மாவைக் கூடப் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவளது நன்மைக்காகத்தான். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம், நான் வீட்டை விட்டு ஓடியதைப் பற்றி எஜமானி உம்மா மிகவும் வருந்தியிருப்பாள், கணவனைத் துட்டித்தீர்த்திருப்பாள்...

எஜமானின் நிலை யென்ன? அங்கமெல்லாம் அழுகிப் புழுப்பிடித்து சேச்சே... அப்படி யிருக்காது அவர்களிடம் பணம் குக்கிறதல்லவா?

இன்று அவர்கள் வீட்டில்தான்' மௌனம்தான்...

சே! அங்கே போவதா.

மகன் ஜாபிரின் புலம்மல் தினமாக ஒலித்தது; கடை கீழில் வற்றிப் போய்விடுமோ?

மனம் சஞ்சல மடைந்தது. துணிவு மெல்ல மெல்ல உடலை ஆட்டிக்கொண்டது.

இடத்தை விட்டு எழுந்தேன். 'மகனே, பயப்படாதே உனக்குச் சோறு கொண்டு வாரேன்'

மௌனம்தான் நடக்கும் வீட்டை நோக்கி விடு விடுவென நடந்தேன்.

பின்புற வழியாக வீட்டினுள் சென்றேன்.

ஒரே கலகலப்பும் சிரிப்பும் கும்மாளமும் கூத்தும் பாட்டும் அப்பப்பா சகிக்கவில்லை.

பெரிய ஹோலொன்றினுள் ஆண்களின் அட்டகாசம் மற்றொரு ஹோலில் மிணி நங்கையர்களின் அட்டகாசம் பெரும் பெரும் சகனில் எல்லாம் நெய்ச் சோறு மிஞ்சிச் சீரழிந்து கிடந்தது... நிச்சயமாக அது வெளியே கொட்டப்படும்.

குசனியை நெருங்கிவிட்டேன். 'நில்லடி...'

கடுமையான குரல் விக்கித்த... நின்றேன், யாரது? எஜமானியம்மாவா. நம்பவே முடியவில்லை.

'எங்கடி வந்தே! பற வேச...' காதிற் நாராசம் பாச்சியதுபோல் இருந்தது.

'உம்மா' 'வேச... கேடுகெட்ட தட்டுவாணித் தேவடியாள். என்ன உம்மான்னு சொல்ல உனக்கு ஷெட்கமா இல்லை. உன் நாக்கு அழுதிப் போகும்டி போடி இங்கேயிருந்து...'

'ஆண்டவனே. இது என்ன சோதனை, ஒரு குற்றமும் செய்யாத எனக்கு இப்படி ஒரு தண்டனையா?

அவள் பன்றியைக் கண்ட வெறுப்புடன் என்னை நோக்கி முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தாள்.

'ஏண்டி. ஒன்னைத் தெரியும்டி. ரெம்ப நல்லவள்லுன்னு நெனச்சிருந்தேன். கடைசியிலே என புருஷனையும் புள்ளாயையும் வலை வசிப் புடிச்சி எங்க வம்சத்திற்கே களங்கம் உண்டாக்கப் பாததியேடி சீ, என முகத்திலே முளிக் காதே போடி இங்கிருந்து...'

புரிந்தது.. நன்றாகப் புரிந்தது எஜமான் நல்ல கதை கட்டியிருக்கிறான்...

'வெளக்கு மாத்தால அடிச்ச வெரட்டுறதுக்கு முன்னாலே ஓட்டி இங்கிருந்து'

நான் விறைத்துப் போய் நின்றேன்.

வர்க்கம் வர்க்கத்தோடுதானா?

வர்க்கம்

விடிந்த மூக்கைத் தனது அழுக்குப் பாவாடையினால் துடைத்து விட்டுக்கொண்டாள் மறியம். அப் பாவாடை மேலும் அழுக்காகியது.

தொடர்ந்து அடித்த பெருமழை அவளுக்குக் கடுமை யான ஜலதோசத்தை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் மூக்கை உறிஞ்சும் நிலையிலாவது அவளை ஆக்கித்தான் வைத்திருந்தது.

எண்ணெய்யை மூன்று நாட்களாகக் காணாததால் சிக்குப் பிடித்துப் போயிருந்த தனது தலையை மெலிந்த விரல்களால் பிழுண்டி அதில் ஒரு இன்பத்தையும் கண்டாள்.

எட்டு வயதுதான் அவளுக்கு... அவளது தோற்றத்தில் ஆறு வயது நோயாளியின் சாயல் இருந்தது. அவளது உடலிலோ மெலிந்த கோழிக் குஞ்சின் சாயல் இருந்தது.

துறுத்திய எழும்புகளுக்கு இடையே செஞ்சுட்ட தோல் கிறியும் சுருங்கியும் பார்க்கவே அசிங்கமாய்....

பிறந்ததும் பளிச்' சென்று இருந்தாளாம்.....இப் போது பொது நிறமும் போய்க் கறுத்து.... மேலெல்லாம் வெள்ளை வெள்ளையாக சொறிபோற் படர்ந்து.....

சுறுகுக்கு எழுந்து நோன்பு நோற்றாள். மூன்று வருடமாக அவள் நோன்பு நோற்று வருகிறாள். பொதுவாக நோன்பெல்லாம் பட்டினி நோன்புதான். தலைநோன்பை ஐராவது சமாளித்தாலும் மற்றய நோன்புகளை ஒரு துணுப் பாணுடன்தான் கழித்து விடுவாள் அவள்.

இம்முறை..... வலுமை அவர்களைப் பயங்கரமாகப் பிடுங்கித் தின்றது. அத்துடன் அரசாங்கத்துடன் கையாலாகத்தன்மையில் விளைவு,.... அரிசியும் ஒரு கொத்தாய் ஆனது இதெல்லாம் சேர்ந்து இம்முறை நோன்பு நோற்க இயலுமா என்ற சந்தேகத்தையே ஏற்படுத்தியது, ஆனால் எப்படியோ இந்த முறை நோன்பு நோற்கவேண்டும் என்ற ஆவலும் ஈடேறியது.

ஹ்ரு வெட்டி விற்பதுதான் அவளது தந்தையின் தொழில், உழைத்து உழைத்து உடலும் உருக்குலைந்து விட்டது. ஏதோ,.... கிடைக்கும் சிறு வருமானத்தில் தான குடும்பம் மெதுவாக ஊர்ந்து சென்றது.

முத்தவந்தான் மறியம். தொடர்ந்து, ஐந்து... அந்த வேலை மட்டும் ஒழுங்காக நடைபெற்றது. பிள்ளைகள்... பிள்ளைகளா அவைகள்... முடக்குவாதம் பிடித்தவைபோல்

... வளைந்து, நெளிந்து, உருகி, உருக்குலைந்து... முன் தகுத்திய முட்டிகளுடன் கைகளும் கால்களும் கறுத்துடியல் குச்சிகள் போல்...

பெண்ணம் பெரிய குரோட்டன் தலையுடன் குண்டு உடலுடன் காற்றுக்குத் தள்ளாடும் பரிதாபம்...

பஞ்சைகள். எப்படி பெப்படியோ வயிற்றைக் கட்டி வாயைக் கட்டிக் காலத்தைத் தள்ளினர்.

இருந்தும் இன்று நோன்பு நோற்றே விட்டான்.

அதிகாலை மூன்று மணிக்குே எழுந்து உம்மாளை எழுப்பி விட்டான் மறியம்; மாலையில் வாங்கிய இறைச்சியை ஒரு வழியாகச் சமாளித்தனர்;

விட்டில் மூவர் நோன்பு- வாப்பா, உம்மா' மறியம்....

மறியம், மறியம்...

உம்மாவின் குரல்தான். நடக்கவே சக்தியற்றுதுவண்ட தாற்றத்தில் இருந்த மறியம் 'ஏம்மா' என்று கேட்டாறு தாயாரிடம் சென்றான்.

தலை நோன்பு களைப்பை அதிகம் படுத்தியது; குசினிக்குள் பாளை வெந்து கொண்டிருந்தது.

"நோன்பு காலத்தில் கூடப் பகலில் சமைக்க வேண்டித்தான் ஈக்கி" உம்மாவின் புலம்பல் பாலம்! பிஞ்சுக் கன்றுகள் ஐந்தும் என்ன செய்யும்? மறியம் தாயுடன் ஒத்துழைத்தான், மாலையாயிற்று.

மறியத்தின் மனதில் ஒரு விவரிக்க முடியாத இன்ப உணர்ச்சி பீறிட்டது ஒன்னும் ஒரே ஒரு மணித்தியாலம் மட்டுமேதான் இருக்கிறது. அதன் பின்... நோன்பு திறக் கலாம்.

அதைப்போன்ற சந்தோசம் எங்கிருக்கிறது.

நாள் முழுக்கப் பட்டினி கிடந்துவிட்டு மாலையில் உணவு கொள்வதே ஒரு தனி இன்பம்தான்.

ஆனாலும் அவளுக்கு வருடா வருடம் குடியிருப்புப் பள்ளியில் காய்ச்சப்படும் கஞ்சுதான் தோன்பைத் திறப் பதற்கு உதவும் திறவுகோல்.

சென்ற வருடம் கூட அதே பழைய துருப்பிடித்த 'ஐக்கைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு உல்லாசமாய்ப் பாய்ந்து சென்றாள் குடியிருப்புப் பெரியபள்ளியை நோக்கி

'ஐயூ'வோ கத்தரிக்காயோ ஒன்றுமில்லை. வலுத்தவன் கை வாசிதான்.

குழந்தைகளும் குட்டிகளும் முட்டி மோதியவாறு கஞ்சிக் சட்டிக்குள் விழுந்துவிடக் கூடியநிலை;

ஹாஜியாரின் கைராசி, பையன்களின் முகராசியைப் பொறுத்தது.

ஏதோ அவளுக்கு இரண்டு அகப்பை கிடைத்தது.

அதுகூட, வெளியேசிந்தி அவளது ஜக்கின் மேற்புறத்தில் வழிந்து வடிவதுபோக மீதி... ஒரு அகப்பை கூடியால் ஒன்றரை அகப்பைக் கஞ்சிதான் மிஞ்சும்;

“மறியம்...ஏய் மறியம்!

மறியம் வெளியே எட்டிப்பார்த்த தான் ஜலீலா நின் றிருந்தாள். அவளது கையிலே ஒரு பெரிய கேத்தல்.

“கஞ்சிவாங்க வரலையா மறியம்” இது என்ன கேள்வி.

“கொஞ்சம் பொறுத்துக்கேர... வர்றேன்” குகனாக தன் பாய்ந்தாள் மறியம்.

உம்மா பசரகதடன் (சோர்வுடன்) அமர்ந்திருந்தாள் உம்மா நான் கஞ்சி வாங்கிட்டு வாறம்மா.” தாய் பெருமூச்சுடன் கூடிய புன்னகையொன்றை உதிர்த்தாள்.

“கண்ணு போயிட்டு வாம்மா.”

இரண்டாவது வாண்டு அசங்கியச் சட்டையைக் கடித் தபடி தயாராய் நின்றாள்.

“ராத்தா...நானும் வாரீரேன்”

அவளது முட்டி அவளது தொடையில் மோதியது. நீ பேடரம்மா சட்டையெல்லாம் ஊத்தை” “கண்ணு மறியம் நெய்மா வாங்கிட்டு வா.வாப்பாக்குப் பிண்பேரம் ஒண்டுமே இல்லை”

“சரிம்மா”

“இண்டைக்கு பி. லை.ஹாஜி, யார்டமுறையோ அவ் லது ஈவப் ஹாஜியாசீடமுறையோ தெரியாது...எதுக்கும் ஒரு பெரிய ஏனமாவே கொண்டு போம்மா”

மறியம் ஆவலுடன் நோக்கினாள் அந்த துருப் பிடித்த ‘ஜக்’

நீர் ஒழும அளவுக்குச் சிறு சிறு ஒட்டைகள் அது தான் பெரிய ஏனம்.

அதல் பசரகதத்தானே ஒவ்வொரு வருடமும் அவ னுக்குக் கஞ்சி கிடைக்கிறது.

‘பெரிய’ மனுசர் வீட்டுக்கும் ஹாஜியார்கள் வீட் டுக்கும் என்றால் வானி வானியாக அனுப்பப்படும் கஞ் சியைப்பற்றி நியாயம் கேட்கக் கூட ஆள் இல்லை. பயம் வெளியே சததம் கேட்டது.

தோழிகள் எல்லாரும் அவளைத் தேடிவந்து விட்டார் கள் போலும்.

ஜலீலா, பஸீரா, காமிலா, சக்கீனா, மூமினா, நிசானா...

“இருங்கடி வந்துர்றேன்”

ஜக்கைக் கைகளினால் எடுத்தாள். அந்தக் கை வெந்து சுருங்கி இருந்தது.

பழைய சம்பவம். பகமரத்தானி.

‘ஜக்’கைத் தொட்டதுதான் தாமதம் அந்தச் சம்ப வம் விஸ்வரூபம் எடுத்தது’

‘ஜக்’கைக் கைகளில் ஏந்தியவாறு பிரமை பிடித்தவள் போல் நின்றாள் மறியம்

மறக்க முயன்ற அச்சம்பவம் வெடித்துக் கொண்டு இதயத்தை விட்டு வெளிக்கிளம்பியது கண்ணுக்குள் புதைத்த விதை மண்ணைக் கிளறிக்கொண்டு வெளிப் படு வது போல்...

சென்ற வருடம்.

வழங்கிப்பால் நெருங்கி வழிந்த கூட்டத்தின் நடுவே இடிபட்டு, நெரிபட்டு, அடிபட்டு, உதைபட்டு...

‘எனக்குத் தாங்கோ’

‘எனக்குத் தாங்கோ’

“ஆண்டவனே...என்கால் கால்...”

“தளளி நில்லுங்கடா, ஹராங் குட்டியளா. கிழ்சாதி நாய்கள்”

ஹாஜியார் அபுசாலி கர்ஜித்தார். அன்று அவரது முறைதான் விளம்பரம் வேண்டி நேரடியாகவே இறக்கி விட்டார்.

மண்ணின் புகழ்பெற்ற பாலுணவு ஏஜண்டான அவ ிடம் ‘கறுப்புச் சந்தை’ என்ற சொல் தண்ணீர்ப்பட்ட பாடு இரண்டு முறை மக்கா வேறு செதைருக்கிரர். போலீசின் கண்ணிலிருந்து தப்பமுடியாவிட்டாலும் அவர் களின் கைகளிலிருந்து தப்பும் ஆற்றல் அவரது இரும் புப் பட்டிக்கு நிறைந்து வழிந்தது.

பாஸ்கர் கூட்டம் நெருங்கியது.

“நீநாயே தள்ளுகடா”

ஹாஜியார் உறுமியபடி அகைப்பையால் அள்ளித் தெளித்த கஞ்சி....

“உம்மா ஆ!...”

மறியம் வீரிட்டு அவறினாள்

மறியத்தின் கையில் கொட்டிய அக் கொதி நீர்

கை பொசுங்கிப் பொங்கியது...

சுருண்டு விட்டாள் குழந்தை.

குழந்தைகளின் நடுவே கூச்சல், குழப்பம்.

ஹாஜியார் வெறிபிடித்தவர்போல் அவறினர் “கீழ் சாதி நாய்களே! விலகுங் கடா”

ஆனால் ஆனால்

ஆனால் என்ன? மறியத்தின் கை அவிந்து வெந்தது தான்

★

“வாங்கடி போவம்”

மறியத்தின் தலைமையில் ‘கஞ்சிக் கோஸ்டி’ பள்ளிவாசலை நோக்கிச் சென்றது.

மூக்கை உறுஞ்சியபடி ‘நியூமர் ஸ்டீட்’ வழியாகக் குடியிருப்பும் பெரிய பள்ளியை நோக்கித் தள்ளா நடை போட்டாள் மறியம், மனதில் ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணக் கோட்டைகளைக் கட்டியபடி.

பள்ளியை நெருங்க உட்சாகம் கரை புரண்டோடியது.

“இண்டைக்கு இன்னொரு கை அவிஞ்சாலும் சரி, கணக்கக் கஞ்சி வாங்கிட்டுத்தான் வருவேன், உம்மாக்கு ரெம்ப சந்தோசமாயிருக்கும்..”

மனக்கோபமும் உயர்ந்தது

பள்ளிவாசலை நெருங்கிவிட்டார்கள்.

ஆனால் அக்கென்ன?

மூக்கைத் துளைக்கும் வச்சதெதயும் கஞ்சிச் சட்டியைச் சுற்றி நின்று நெருங்கியடித்துக் கொண்டு கூச்சலிடும் சிறுவர் கூட்டத்தையும்.. எதிர்பார்த்த அகனாக்கு ஏமாற்றும்... பெருத்த ஏமாற்றத்தோடு.

வெறும் சூனிய வெளிதான் கரட்சி தந்தது.

ஒரு வேளை கஞ்சி பகிர்ந்து முடிந்து விட்டதோ?

“என்னடி இது. ஒன்னையும் காணும்”

மறியத்தின் விழியோசத்தில் இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகள் பதங்கி...

அடும்பேர.. அல்லது எந்த விதகோ. சாம்பலோ

ஊஹும்... ஊறுமேயில்லை

கஞ்சி காச்சும் சட்டிகூட...

என்ன இது?

லெப்பை ஒருவர் குழந்தைகளிடம் வந்தார்.

“தங்கச்சி மாமாக்ளா, இவ்வைக்குக் கஞ்சியில்லை”

“ஏனாம்” மறியத்தான் வினவினா, கீம்மலிநுடே

“போனமுறை அரிகயும் செலவும் தந்த எஸ், எம் முதலியாருக்கு இந்த முறை தர ஏலாதாம். அரிகியெல்லாம் விடை கூடிட்டாம். பணமும் இல்லையாம்.”

போகட்டும்.

“அப்ப நாளைக்கு வரணா”

ஏமாற்றத்தோடு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பிரவாகம் விம்மலாகத் தெறித்தது.

“நாளைக்கா... ஏன்”

லெப்பை கேலியாகச் சிரித்தார். குழந்தைகளின் முகத்திலே பீதி குடிசெண்டன.

“சரிபுத் தீன் ஹாஜியாரிலிருந்து ஏ கே, எஸ். வரைக்கும் கையை விரிச்சிட்டாங்கம்மா ரஜும் ஹாஜியார் கூடத்தான்”

விம்மி வெடித்த ஆத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு குழந்தைகள் கூச்சலிட்டனர்.

"அப்ப எப்பதான் கஞ்சி போடுவாங்க?"

ஸெப்பை மீண்டும் கேவியாகச் சிரித்தார்.

"எப்பவுமே கிடைக்காது இனி ஆண்டவனே நேரில்

வந்து கஞ்சி ஊத்தினுத்தான். இங்கேயுள்ள முதலாளி மார்க்கன்ட் 'கப்ப'லெல்லாம் கடலில் கவுன்ட்ஸ் லா போயிட்டாம், 'சரி.. சரி விட்டுக்குப் போங்க. உம்மா வாப்ப' எல்லோரும் எதிர்ப் பார்த்துக்கிட்டு இருப்பாங்க .. இம் .."

நாடி தனந்தது தொய்ந்து அவ்விடத்திலேயே அமர்ந்திருந்தான் மறியம்

அவனை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த அவளது வாய்: பாவும் உம்மாவும் வேறு மனக் கோபுரங்களை கட்டிக் கொண்டிருந்தனர்,

நோன்புக் கஞ்சி

'ஆப்பான் வீதி' சோபை இழந்து காட்சியளித்தது. காரணம், அந்த வீதியில் வதியும் நூற்றுக்கணக்கான ஏழைக் குடும்பத்தின் நடுவே இருந்த இரண்டு மூன்று 'பெருந்தலை' களும் 'அல் - மரூர்' கல்லூரியில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த மீலாத் விழாவுக்குச் சென்றிருந்தமையே

செதுக்கிவிட்ட சிற்பமெனக் காட்சியளிக்குப் இரண்டொரு அழகு வடிவங்களும், பார்த்தாலே ரும்பட்டிக் கொண்டு வரும் 'பல அசின்கங்களும்' பெண்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் (அதிலும் குமரிப்பெண்கள்) அந்த வீதியில் இருந்த ஓட்டு, ஓலை வீடுகளுக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தன சிலதின் கையில் "பேசும் படங்களும்", சிலதின் கையில் "குமுதங்களும்" வேறு சிலதின் கையில் "ராதா" 'ராணி' களும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. இரவின் குளிர்மையிலே சில கதகதப்பைத் தேடித் தவித்துக் கொண்டும் இருந்தன.

ஊரே உறங்கிய வேளையில் அந்த வீதி மட்டும் உறங்காதா என்ன? தொலைவில் பிரபல பேச்சாளர் பேதுருக்குட்டி (அவர் என்ன ஜாதி என்று கேட்டுவிடாதீர்கள்) நபிகள் நாயகத்தின் சிறப்பை பல கோணங்களில் படம்பிடித்துக்கொண்டிருந்தார் பேச்சில் அடிக்கடி அரசியல் வாடை வீசியது; தற்பெருமையும் ஆமைபோல் தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது.

இவைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சங் கூடக் கவலைப்படாமல் எட்டு மணிக் குளிரில் மட்டும் வேலி அருகில் என்னவோ பண்ணிக்கொண்டிருந்த இரண்டு உருவங்கள் ஏக்கப் பெரு முச்சை வேறுகக்கிக்கொண்டிருந்தன

வட்டி வரங்குவதையே 'மேயின் பிசனலா' க் கொண்ட சில "மார்க்கப் புலிகளும்", சின்னச் சின்னக் கூட்டிகளைக் கண்டாலும் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்கும் சில குழங்களும், போலிப் போர்வைக்குள் புதுத்துண்டு பசுவேட போடும் சில 'தாடிகளும்', 'காதலிக் ரேமில்லை' க்குப் போய் விட்டு அப்போதுதான் வந்திருந்த சில 'ஜந்து பெற்றது' களும், உண்மையான பக்தி வெள்ளம் கண்களிற் பாய முக்காட்டி குள் இரண்டு கண்களை மட்டும் காட்டிக்

கொண்டு இறைவனை எண்ணி ஏங்கும் சில கிழங்குகளும் வேடிக்கை பார்க்க வந்து சில விலா வெடிச் சிரிப்பை உதிர்க்கும் சில இளவட்டங்களும், கண்களைக் கன்னியரி பக்கம் அனுப்பிக் காதல் கதை பேசவந்திருக்கும். சில 'ஜெமினி' களும் நிறைந்து வழிந்து அம்மண்டபத்தை மகிழ்ச்சி வள்ளத்தில் திணற அடித்துக்கொண்டிருந்தனர்!

பொதுவாக ஊரே திரண்டு 'அல் - மஸ்' ரில் கூடி இருந்தது. அதனால் ஊரினுள்ளே மயான அமைதி குடிசொண்டிருந்தது.

உண்மையிலேயே கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ள விரும்பாத சில 'குமருகுட்டி' களும், நடமாட இயலாத சில 'நாரகதாசர்' களும் பல பல தேவைகளுக்காகத் தாயாருடன் செல்ல முடியாமல் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்ட சில 'தறுதலை' களும் இந்தப் பெரிய ஊரில் கலகலப்பை ஏற்படுத்த முடியுமா என்ன?

ராஸிலா கட்டினின் மேல் குப்புறப்படுத்தவாறு கையில் இருந்த கடிதத்தைப் பல பல கோணங்களில் பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். கடிதமா அது காதல்தேன் நாக்கினால் நக்கினால் கூட இனிக்கும்!

தமிழ்ச் சினிமாப் படங்கள் நம் நாட்டுக்குச் செய்த மகத்தான சேவை என்ன தெரியுமா? காதலிக்கவும், காதலிக்குக் கவர்ச்சிகரமான நடையில் கடிதம் எழுதவும். கடும் எதிர்ப்பைக் கூடத் துச்சமெனமதிக்கவும், கைகூடினால் வாழவும் கைகூடாவிட்டால் 'வேலிதாண்டி' ஓடவும் தான்.

'அன்பே! ஆருயிரே!! இன்பமே!!! என அகர வரிசையில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்தக் காதல் கடிதத்தில் பல அழித்தல் திருத்தல்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. அரை - சலீம், லைலா - மஜ்னூ, உயிரை இழக்கவும் தயார். உலகிலே நீதான் அழகி போன்ற வார்த்தைகள் தாராளமாக 'பைலட்' பேனா வழியாகப் பார்க்கர் மசியினால் துவைந்திருந்தன.

உன் அன்பன் ஜலீல் என்று கையெழுத்திடப்பட்டிருந்த அந்தக் கடிதத்தையே உறிஞ்சி உறிஞ்சி ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் ராஸிலா.

ருந்தாள் ராஸிலா. அவள் அண்மையிலுள்ள 'லேபன்சென்ஸென்ட்' டில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். வெள்ளைக் கட்டைக் கவுனில் அவளைக் கண்டு வெறிகொண்ட ஜலீல் அவளுக்கு காதல் கடிதங்கள் கனகச்சிதமாக வரைய ஆரம்பித்துவிட்டான்.

பழக்கடைப்பக்கம் 'தடார் படார்' என்ற சத்தங்கேட்டு திடுக்கிட்ட ராஸிலா சாரியைச் சரி செய்து கொண்டு எழுந்தாள். மெதுவாய்ப் பின்வரசந்தாவுக்கு வந்தாள். வெளிப்பக்கம் ஒரே 'கும்' மிருட்டாகவிருந்தது. கண்களை அகல விரித்து நோட்டமிட்டாள் அவள். இருளைக் கண்டு பழகிய அவள் கண்களுக்குக் கரிய இரு உருவங்கள் மங்கலாகக் காட்சியளித்தன.

அவளும் அவளது அக்கா ஜுனேதாவுந்தானே வீட்டில் இருந்தார்கள். 'கூட்' டைப் போடுவோமா? என யோசித்தாள் ஒரு கணம். மறு கணம் புன்னகையொன்றை உதிர்்த்து விட்டு 'தாத்தா' என்று உரத்து - ஆனால் கலிவுடன் அக்காளை அழைத்தாள். பாம்பின் காலை பாம்பறியாதா?

வேலியோரத்தில் இருளோடு இருளாகப் புதைந்து போயிருந்த இரண்டு உருவங்களும் 'குள்' கொட்டின. நான் போகட்டா என்ற ஒரு கட்டைக்குரல் 'ஸ்' கொஞ்சம் பொறுங்க, வர்றேன்' என்று ஒரு கவர்ச்சிக் குரல் அதைத் தடுத்தது. 'ஏன் ராஸிலா' என்று கேட்டவாறு ராஸிலாவின் அருகில் வந்தது கொஞ்சங்கூட அச்சமோ நாணமோ இன்றி.

ராஸிலாவுக்குத் தாங்கமுடியாத ஆத்திரம் 'என்ன இவள் காதலனுடன் கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறாள்', என்று எண்ணியவாறு 'வாப்பா வரட்டும் பார்த்துக் கொள்கிறேன் ம.. யாரது' என்று மட்டைவேலியின் அருகில் நின்று மற்ற உருவத்தை நோக்கிக் கையை நீட்டினாள்.

ஜுனேதாவுக்கு ஒரு நம்பிக்கை அவளது தந்தை எவ்வளவுக் கெள்வளவு கொடியவரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தங்கை நல்லவள் எப்படியும் அவளைச் சமாளித்து விடலாம். மேலும் தங்கைதான் 'கொன்ஸென்ட்' டில் படிக்கின்றவளாச்சே. அவளுக்கும் காதல்தோய் தொற்றாமலா இருக்கும் என்ற துணிவு வேறு.

திடீரென்று கொல்லைப் பக்கத்து மின் வீணக்குகள் எரிந்
ன. சிலகத்துப் பேபறைந்தது போலான ஜுனைதாவும்
ராஸிலாவும் மட்டை வேலையைத்தான் நோக்கினர்.

கொல்லைக் கூட்டத் தலைவன் போல் கறுப்பு உடை
அணிந்திருந்த ஜுனைதாவின் காதலன் உருவம் கண் இமைக்
கும் நேரத்திற்குள் தப்பியோடியது.

“என்ன செய்நீங்க இங்கே!”

எச்சிலை விழுங்கியவாறு திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர் இரு
வரும். எதிரே-பென்னம் பெரிய கரிய தொந்தியைத் தட
வியபடி கர்ண கடுரமாய்க் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்
தார் அவர்களது தந்தை நிஜாமுதின் “வீட்டைத் தனியே
போட்டுவிட்டு பின்னுக்கு வந்து என்ன செய்நீங்க... எவ
னாவது எதையாவது அடிச்சிக்கிட்டுப் போனா?” என்று
உறுமியிட்டு “ஜுனைதா என்னடா தொப்பியைத் தா”
என்று மறந்துவிட்டுப் போன தொப்பியைக் கேட்டு வாங்
கிக்கொண்டு ஒரு கிளாஸ் தண்ணீரும் குடித்தார்.

அவர் தேநீர் குடிப்பதேயில்லை. ஒவ்வொரு காசாகச்
சேர்த்தல்லவா வட்டிக்குக் கொடுத்துப் பிள்ளைகளையும்
படிக்கவைத்து வைத்துப் பெரிய கல்வீடாகவும் கட்டித்
தள்ளிவிட்டார். “வீடு... கவனம்...” என்று எச்சரித்து
விட்டு மீலாத விழா நடைபெறும் ‘அல் - மனாருக்கே
சென்றார்.

“சனியன் புடிச்ச வாப்பா. இந்த நேரத்தில் வந்து குதிச்
சாரே! நல்லவேளை அது தப்பி ஓடிச்சிது” என்று காதலனின்
சாகசத்தை வாய்விட்டே பாராட்டிய ஜுனைதாவை முறைத்
தபடி, “அது என்னுல்... எது” என்று அகட்டினான்
தங்கை ஆனால் பாவம் பதில்தான் கிடைக்கவில்லை...

கும்மிருட்டில் “ஸ் ஸ்” என்ற சிக்னல் ஒலி கேட்கவே
மீண்டும் கொல்லைப்பக்கம் கழுத்தை நீட்டித் துலாவினான்
ஜுனைதா. அவன் மனமோ ‘திக...திக’ என்று அடித்துக்
கொள்ளத்தான் செய்தது.

ஹோலில் ‘ராதாவுடன்’ இருந்தாள் ராஸிலா. ‘இவள்
கவனம் முழுக்க அச்சஞ்சிகையிலே இருந்தது. வேலியருகே
சென்ற ஜுனைதா ‘ஏன் வந்தீங்க எங்குப் பயமாயி
ருக்கு’ எனக் கூறியவாறு கவனது மார்பில் சாய்ந்தாள்

மார்பில் இருந்துவந்த ‘திக...திக’ என்ற ஒலியைக் கண்டு
உண்மையிலேயே அவளுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது!

‘என்ன ஆண்பிள்ளை இவர்... இப்படிப் பயப்படுகிறாரே’
என்று எண்ணினாள்.

ஆனால் பாவம் பிச்சைக்காரன் அவன், உழைப்பில்லை
ஒழுங்கான உணவுமில்லை. ஒரு மாதிரி அப்படி இப்படி
என்று வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்லும் குடும்பம்
அவனுடையது.

‘டேயாரடா அது’?

பயங்கர உறுமலுடன் சேர்ந்து கொல்லைப் புறத்து விளக்
கும் ‘பளிச்’ சென்று பிரகாசித்தது. திரும்பிய ஜுனைதாவுக்கு
முகமெல்லாம் திகில் முட்டி வியர்த்து வடிந்தது, ராஸிலா
கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்க, பயங்கரமாக அவர்
களை நோக்கி நிஜாமுதின் வந்துகொண்டிருந்தார். ஜலீலுக்கு
அடிவயிற்றில் உள்ள குடல் அறுந்து விழுவதுபோன்ற
உணர்ச்சி ஒருகணம் தான் மறுகணம்

அந்தப் பென்னம் பெரிய கிருகவேலையை எப்படித்தான்
தாண்டினானோ? முழங்காலில் ஒரு மட்டை சுடுமையான
சிராப்பை உண்டாக்க வெளியே குதித்தான் ஆனால் என்ன
தூரதிஷ்டம்? நிஜாமுதின் வீட்டுக் கார் டிரைவர் சித்திக்
கின் முரட்டுக் கரத்துக்குள்ளா அவன் அடைபடவேண்டும்?
சித்திக்கின் ஆக்ரோசமான குத்தால் நிலை குலைந்த ஜலீல்
சோர்ந்தான்

‘கொண்டா அந்தக் கோழையை’ என்று உறுமியபடி
கொல்லைப்புற வேலையை அடைந்தார் நிஜாமுதின் ஜுனை
தாவுக்க கொடாமே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. மறுகணம்
கையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த ராஸிலாவைக் காட்டிக்
கொண்டு ‘ராஸிலா... ராஸிலா... இப்ப என்னடி செய்
யிறது? - நீ நீ’ அவளது நாக்கு பின்னிக்கொண்டது
‘தாத்தா ஏன் பயந்து சாகியாய்? - என்னாவது தெரியத்
தானே போகுது!’ என்ற அவளது ஆறுதலையும் கேளாமல்
விம்மத் தொடங்கினாள்

“ஏய், யாரது சுத்துறது... திருட்டுக் கழுதைகள்... ரெண்டும் போ உள்ளே - ம...போ” என்று கர்ஜித்தார் வாப்பா. என்னம் கச்சிதமாக முடிந்துவிட்டது, காதல் மகா காவியத்தின் கதாநாயகன் ஜலில் தென்னமரத்தில் கட்டப்பட்டான். பிறகென்ன, கேட்கவாவேண்டும்? புளியம் பிரம்பினால் நன்றாக விளாசப்பட்டான். சித்திக்கும் இரண்டு கன்னத்தில் போட்டு வைத்தான், “உம்மா வாப்பா என்ட வாப்பா மாட்டை அடிக்கிறமாதிரி அடிக்கிறீங்க” என்று கதறிய வாறு ஜலின் மேல் சாய்ந்தான் ஜுனேதா. ராஸிலாவோ? ...ஜலின் முகத்தைக் கண்டதுதான் தாமதம். திகைத்து நின்றான். “யார் யார் இது? ஜலில் என் காதலன் தானே. இவர் இங்கு என் அக்காவுடன்” மயக்க உணர்ச்சி மீறிடவே நிலை தடுமாறிச் சாய்ந்தான் பக்கத்திலிருந்த மரத்தின்மேல். “ஜுனேதா விலகு சீ சலி”ன் விலகு-விலகடி...” என்று அவளை இழுத்து எழுந்தவாறு சோர்ந்து உயிரற்றுத் தொய்ந்து கிடக்கும் அந்தப் பஞ்சை உருவத்தின் மீது தாக்கினார். இடையில் வேகமாகப் புகுந்த ஜுனேதா “உம்மா” உம்மா என்று அலறினாள்.

அவளது நெற்றியை நன்றாகப் பதம் பார்த்துவிட்டது அப் புளியம்பிரம்பு.

நிஜாமுதீனுக்கு இதயத்தின் ஒரு மூலையில் வலித்தது. சையில் இருந்த தடியைத் தூக்கி எறிந்தார். வார்த்தையில் சற்று கனிவு.....

“புள்ள இங்கே பார். ஒன் நன்மைக்குத்தான் சொல்றேன். இந்த வஞ்சகப் பயலை நம்பாதே! நீ ரொம்ப லேசா இவன்ட வலையில் மாட்டிக்கிட்ட. இவனைப்பத்தி உனக்கு எவ்வளவு தூரம் தெரியும்? ... இந்தக் காலத்துக் கழிசடைப் பயல்களை நம்பி எத்தனை கன்னிகள் தங்கள் கற்பைக் கூட இழந்திருக்காங்க. இந்த அயோக்கியப்பயல்ட வலையிலே விழுந்தது நீ மட்டுமா? ...

கோபாவேசமாக இடைமறித்தாள் ஜுனேதா “வாப்பா விணை அவர்மேல் இல்லாத பழியையெல்லாம் சுமத்தாதீங்க... அவர் ரொம்ப நேர்மையானவர்.”

“பயித்தியக்காரப்புள்ள, இவன் நல்லா ஏமாத்திட்டான்... காமவெறியைத் தணிக்கிறத்துக்குத்தான் உன்னை... சீ சீ சொல்லலே நா கூசுது. நீ பத்தோட பதினெண் புள்ளே எத்தனை பெண்களை ஏய்த்திருக்கான் இவன்...”

“பொய் பொய். சுத்த அபாண்டம்” என்று அலறினாள் ஜுனேதா. ஜலில் எச்சில்களை வேண்டிய அளவு விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான், ராஸிலா சற்று தெம்படைந்தான்.

“புள்ளே நல்லா யோசிச்சுப்பார். நான் கொடியவன்தான். யாருக்கும் ஈயாத கஞ்சன் தான். ஆனா இதெல்லாம் எதுக்கு? நீங்க எதிர்காலத்திலே கண்ணீர் சிந்தாமவாழ்னு தான், அப்படிச் சேர்த்த சொத்தைக் கூட அடிச்சிக்கிட்டு போனாக்கூடக் கவலையில்லை உங்க கற்பையல்ல...”

“நல்லாக் கதைவிடுறீங்களே வாப்பா... இவரைக் காதலிக் காதென்னு சொல்றதுக்குப் பதிலாக இப்படியெல்லாம் அபாண்டம் சுமத்திறீங்களே”

மீண்டும் சிரித்தார் நிஜாமுதீன் “பயித்தியக்காரப் புள்ளே நான் சொன்னதெல்லாம் பொய்யின்டா சொல்றே, நிரூபிக் கிறதுக்கு எத்தனையோ ஆகாரங்கள் இருக்கு என்னட்ட அந்த அடுத்த வீட்டு டீச்சர் காமிலாவுக்கு இவன் எழுதின கடிதம், எதிர்வீட்டு சுபைதாவுடன் இவன் நடத்திய நாடகம் சின்னக்கடைப் பத்மினியுடன் இவன் புரிந்த திருவிளையாடல் களெல்லாம் எனக்குத் தெரியு. ஜுனேதா தெரியும் பார் இவனைப் பார்... சூப்படியெல்லாப் இவன் செய்யாவிட்டால் இந்நேரம் காட்டுக்கூச்சல் போட்டுக் கயிறிறையும் அறுத்தி ருப்பான்” என்று அவளை ஏளனத்துடன் பார்த்தார் நிஜாமுதீன்.

ஜலில் காட்டுக் கூச்சலில் கத்தினான்.

“பொய், சுத்த அபாண்டம்.” “பொறப்பா, கூச்சல் போடுறதுக்குக் கூட உனக்குச் சொல்லித்தரணும் போல இருக்கே பொறு, இதோ நிரூபிக்கக் காட்டுறேன். ராஸிலா... இங்கே வா” ராஸிலாவை அழைத்தார், ஜுனேதாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ராஸிலா தந்தை

யின் அருகில் வந்து குனிந்த படி நின்றான். "டேய் தம்பி ஜலில் உவட முகத்தைப் பார். இவ யார்னு தெரியுதா... அல்லது மறந்துட்டியா? சொல்லு தம்பி சொல்லு"

ஜலிலின் முகத்தில் பேய் அறைந்து விட்டுச் சென்றது.

விம்மிக் குளறியபடியே வீட்டுக்குள் ஓடினான் ராஸீலா ஜுனேதாவுக்கோ தலைவெடித்து விடும் போலிருந்து.

ஒரு புன்சிரிப்புடன் அவனது கட்டுக்களை அவிழ்த்துவிட்ட நிஜாமுதீன், "ஓடித்தப்பி. இனி இந்தப் பக்கம் வந்தியோ உன் காலை ஒரே வெட்டா வெட்டிப் போடுவேன்" என்று எச்சரிப்பதற்குள் ஜலில் பதறியபடி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் ஜுனேதாவைப் பரிதாபமாக நோக்கியபடி. ஜுனேதாவின் புகம் ஏன் இவ்வளவு வெறுப்பைக் கக்க வேண்டும்? அசங்கியப் பன்றியைப் போலல்லவா அவனைப் பார்த்தான்!

"இவர் எவனையாவது காதலிக்கட்டும், அனுபவிக்கட்டும், வஞ்சிக்கட்டும் கவலையில்லை. ஆனால் என் உயிருக்குயிரான தங்கையையும் என்னையும்ல்லவா ஒரே நேரத்தில் ஏமாற்றி விட்டார்! எவ்வளவு கீழ்த்தரமான கெட்டிக்காரன்!!" என்று எண்ணியவாறு அவ்விடத்திலேயே சிலையாய் நின்றான்.

"புள்ள இவன் வண்டு மட்டுமல்ல. ஒரு கோழையுந்தான். சுழதைப்பிவி. இந்தச் சின்ன எதிர்ப்பைக் கண்டு இப்படி ஒருருளே உன்னை எப்படித்தான் காப்பாற்றுவானோ? அல்லா தான் அறிவான்" என்று கேலி கலந்த பெருமூச்சொன்றையும் விட்டார் நிஜாமுதீன்.

மூன்று மாதங்களின் பின் அவர்களுக்கு கிடைத்த செய்தி அவர்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்யவில்லை.

"ஜலில் பியூவில் டீச்சர் சலீமாவுடன் தொடர்பாம்!"

வ ண் டி

-இன்புள்ள சுபைதாவுக்கு!

உன் கடிதம் கிடைத்தது. நீ என்ன மனோ நிலையில் இருந்து அந்தக் கடிதத்தை எழுதியாயோ எனக்குத் தெரியாது ஆனால் நீ கடிதம் எழுதியிருப்பதன் நோக்கத்தை மட்டும் என்னால் ஊகித்தக் கொள்ள முடிகிறது. உன் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு நான் புழுப்போல் துடிக்க வேண்டும்; சுதறி அழுதுகொண்டு உன்னிடம் ஓடிவர வேண்டும் என்று நீ எதிர்பார்த்திருந்தால் நீ தோல்வியையே தழுவிக்கொண்டவளாகத்தான் இருப்பாய்! அந்தக் கடிதத்தின் மூலம் நீ எதிர்பார்த்த பலன்களில் இரண்டில் ஒன்று நிறைவேறியிருக்கிறது ஆம்! நான் உனது கடிதத்தைப் படித்துவிட்டுப் புழுப்போல் துடித்தது எல்லாவோ உண்மை தான் ஆனால் சுதறி அழுது கொண்டு உன்னிடம் ஓடிவரப் போவது மட்டும் நிச்சயம் இல்லை. அந்த அளவுக்கு என் மனதை மக்குவப்படுத்திக் கொண்டேன். "கல் நெஞ்சன்" என்று எழுதியிருந்தாய் உண்மையிலேயே எனது இதயத்தைக் கல்லாக இறுக்கிக் கொண்டேன். இனி அதை உருக்கி விடமுடியாது! உடைக்கத்தான் முடியும்.

நான் உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டதாக எழுதியிருந்தாய். என் மனசாட்சிக்கு விரோதமாக நான் உனக்கு எந்தவித துரோகத்தையும் செய்யவில்லை என்றே கருதுகிறேன். நான் உன்னுடன் பழகியது உண்மைதான்! நீ எனது முறைப் பெண்ணாக இருந்ததும் கல்லூரியில் என்னோடு ஒன்றாகப் படித்ததும் வாசிறியிலும் என்னுடனேயே இருந்ததும் கூட உண்மைதான். நான் நீ குறிப்

பிட்டதுபோல இனிக்க இனிக்க உன்னிடம் பேசியதும் உண்மைதான். உனது வீட்டிற்கு நான் வந்து செல்வது நீ கொடுக்கும் தேநீரை அருந்துவது, நீ மனநிறைவோடு தயாரித்தளிக்கும் 'உறைப்பு அடை' நிலக்கடலை, ஆகியவற்றையெல்லாம் உண்டு மகிழ்ந்ததும் உண்மைதான். ஆனால் அவையெல்லாம் நீ குறிப்பிட்ட அந்த "ஒன்றுக்காக அல்ல சுபைதா ஒன்றுக்காக அல்ல.

எனது குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரியும் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும் நாங்கள் பரம்பரையிலேயே ஆண்டி வாப்பா இல்லை. வயோதிபத்தாய்! அது என்ன செய்யும் திருமணம் ஆகாமலேயே அக்கா இருவரும் அரைக்கிழவியாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தங்கைமார் மூவர் வேறு பயங்கர எதிர்காலத்தை நோக்கிக் காத்திருக்கிறார்கள். ஒழுங்கான வீடோ வாசலோ ஊழும் என்னிடம் உள்ள தெல்லாம் வெறும் கல்வி. அந்தச் செல்வம் மட்டும் தான் உண்டு, அது தந்த தொழில்; அது தரும் சோறு; இவை தான் எனது ஓட்டைப்படகு ஒருவாறு அசைந்து செல்வ தற்குக் கைகொடுக்கின்றன. இந்த நிலையில் உனது கடிதம் என்னைப் பயங்கரமாகத் தாக்கியிருக்கிறதே!

நீ என்னை விரும்பியிருக்கலாம், நானும் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் உன்னை விரும்பியிருக்கலாம் ஆனால் அவையெல்லாம் எனது அறிவு மழுங்கியிருந்த சமயத்தில் நிகழ்ந்தவையாகவே இருக்கும். ஆனால் இப்போது எனது அறிவு கூர்மையாகிவிட்டது. அதனால் நான் விழித்துக்கொண்டேன்.

"ஆசை காட்டிக் காட்டி மோசம் செய்வதே இந்த ஆண்டுகளுக்குரிய குணம்!" என்று திட்டித் தீர்த்திருக்கிறாய் எனக்காக முழு ஆண் வர்க்கத்தையுமே வைதருக்கிறாய்! பாதகமில்லை நீ பேசு அந்த உரிமைகூட உனக்கு இல்லாவிட்டால் நான் உன்னுடன் பழகியதற்கான பிராயச் சித்தம் இல்லாமலே போய்விடும். ஆனால் ஒன்று நீ என்னிடம் நெருங்கி வரும் நேரத்திலெல்லாம் நான் ஒரு வார்த்தை சொல்வேனே ஞாபகம் இருக்கிறதா உம் ஞாபகம் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன் "மயக்க பணம்

மேட்டில் சுற்பனை விதைகளைத் தூவாதே நிச்சயமாக அது முளைக்காது" என்று..... ஆனால் 'முளைக்கும்' என்று ஒரே வார்த்தையில் உறுயுதிடன் அழுத்தம் திருத்தமாக நீ அடித்துச் சொல்வாயே அது முளைக்கவில்லையம்மா! முளைக்க வேயில்லை.

என் கண்ணீர்த்துளிகள் இக்கடிதத்தை நனைக்காவிட்டாலும் எனது நீண்ட பெருமூச்சுக்களின் தாக்கம் இக்கடிதத்தின் எழுத்தைத் தழுவித்தான் செலகின்றன இதை நீ உணர்கிறாயோ என்னவே "இன்பராகங்கள் மீட்டிய இதய வீணையைச் சுக்கு நூறாக உடைத்து எறிந்து விட்டார்கள்" என நீ உன் வார்த்தைத் தூரிகையால் என்னை வதைத்திருக்கிறாய் ஆனால் உன் வீணை உன்னிடமே பத்திரமாக இருக்கிறது அதனை நீ மறந்து விடாதே!

"எனக்கு மோசம் செய்துவிட்டு, என்னைப் படுகழியிலும் தள்ளிவிட்டு, ஒரு இருப்புப் பெட்டியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்களே! உங்களைப் போன்ற நம்பிக்கைத்துரோகிகள், வாழத்தான் கேண்டும்? என்று கேட்டிருக்கிறாய்.

"என்னைப் போன்றவர்கள் வாழத்தான் வேண்டியிருக்கிறது ஏனென்றால் என்னைச் சுற்றியிருக்கும் இருண்ட உலகில் என்னோடு ஒட்டிப் பிறந்த சில உள்ளங்களுக்கு விடிவிளக்கு ஏற்றுவுதற்காக நாங்கள் வாழத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

"கார், பங்களா, காசு பணம் இவற்றைக்கண்டு வெறி பிடித்து விட்டீர்கள். காக்காகப் போய் இப்படி விழுந்து விட்டீர்களே. உங்களுக்கு ஓர் சுயகௌரவமே இல்லையா" என்று சாடியிருக்கிறாய் காசுக்காகத்தான் விழுந்தேன் உண்மைதான் வெறிதான் பிடித்து விட்டது. அதுவும் உண்மை தான் சுயகௌரவம் செத்துவிட்டதுதான் உனது எழுத்து அனைத்தும் உண்மையேதான் ஆனால் அந்த உண்மை ஒரு போலி உண்மை எனது வயதேறிய ருத்தாமார் இருவரும் திருமணம் செய்து ஊரில் நூறு பேரைப்போல் தலை நிமிர்ந்துவாழவேண்டுமென்று தங்கைமாருக்கும் நல்லதொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக நானே வலிந்து தேடிக்கொண்ட போலி உண்மை அது, போலி கௌரவம் அது.

*என்னிடம் பணமில்லையா? என்னிடம் அழகில்லையா, நான் கேட்டால் தந்திருப்பேனே, அவளுடைய அழகில் மயங்கிவிட்டீர்களே என்று எழுதியிருக்கிறாய், உன்னிடம் அழகுண்டு, ஏன் இலட்சம் இலட்சமாகப் பணம் உண்டு. ஆனால் அந்தப்பணத்தைத் தருவதற்கு உன்னால் முடியாதே! உன் தந்தைதான் "இந்த வீட்டில் மையித்து விழுந்தாலும் அது நடக்காது" என்கிறாரே பிறகு ஏன் இத்தகைய மனக் குழப்பம்.

"அவளிடம் பணமுண்டு, அழகுண்டு இங்கே நான் அழகென்று குறிப்பிடுவது புற அழகையல்ல அவளது அக அழகைத்தான்" பணத்தை அள்ளித்தருகிறார்கள் வசியக் கேட்டு வந்துள்ளார்கள் எனது ருத்தாமாருக்கும் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்கிறார்கள் வேறென்ன வேண்டும் பெரிதாய், அது போகாதா எனக்கு நான் இப்படியே இருந்து கிழமாகி மெளத்தானானும் கூட இவை நடந்துவிடக் கூடியதா, அதனால்தான் வலிய வந்த சீதேவியை உதறித் தள்ளிவிட என்னால் முடியவில்லை, உன் தந்தையின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் எழுந்த உனது காதலை உதறிவிட முடிவு செய்தேன். எனவே என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுமமா. இறுதியாக ஒன்று "அவள் கறுப்புக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு வலம் வருவாளாமே" என்று எழுதியிருக்கிறாய் அதில் ஏதோ கொஞ்சம் உண்மை இருக்கக்கூடாது செய்கிறது. கறுப்புக் கண்ணாடி அணிவது உண்மைதான். நான் மறுக்கவில்லை ஆனால் அவள் கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டு ஊர் சுற்றுபவளல்ல தள்ளு கதிரையே அவளுக்குத் தஞ்சம்!

ஆமாம்! ஆமாம் சுபைதா!

தள்ளு கதிரைதான் அவளுக்குத் தஞ்சம் அவளுக்கு இருண்டு கண்களுமே தெரியாது பிறவிக்குருடு அவள்! பிறவிக்குருடு அவள்.

எனக்கு நானே

எல்லாம்!

எனக்கு நல்ல பசி

காலையில் வீட்டை விட்டு எழுந்ததுமே அவசர வேக காரணமாக வெளியே வந்துவிட்டேன். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் எனக்கக் காலே உணவைப்பற்றியோ, ஏன் காலே தேநீரைப் பற்றியோ கூடக் கவலை கிடையாது ஆனால் வீட்டில் தரப்படும் "பிளேன் டீ" யைத் தள்ளிவிடவும் முடியாது, உறுஞ்சிக் குடித்துவிட்டு வெளியேறிவிடுவேன் அன்றும் அவாறுதான் உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு வெளியேறினேன் ஆனால் மன்னார் பஸ் நிலையத்தை அடைந்து, அங்கு இரண்டொருமணித்தியாலங்களை 'டல்'லாகச் செலவிட்டதன் பின்னர்தான் பசியின் அருமையை உணரமுடிந்தது. உண்மையிலேயே எனக்கு நல்ல பசிதான்.

பழைய உடைந்த "ரெயில்வே கொம்பாட்மென்ட் போல நீளமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் தகரத்தாலான 'டொஸ்டிங் ஷெட்' டுக்குள் சனம் முட்டி, மோதிக்கொண்ட நின்றது நானும் தான் பாரீசு கிறேன் காலையிலிருந்து அந்த சனம் அதே 'ஷெட்' டுக்குள் தான் நிறைந்து வழிந்திருந்தது தெவிர கொஞ்சமும் குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சனங்கள் மத்தியில் முணு முணுப்பும், புறு புறுப்பு தாராளமாக நடைபயிலத் தொடங்கின சிலர் ஓய்விட்டே 'பஸ்' லையும், பஸ் நிலையத்தையும் திட்டத் தொடங்கின

'அண்ணே பஸ் வராதா அண்ணே!'

அது பசு தானே! ஆடி அசைஞ்சுதான் வரும்''

கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் குறைவில்லை. புறுபுறுப்போடு கலகலப்பும் சேர்ந்து கொண்டது பஸ்நிலையத்தில். அந்த நேரத்தில் 'பிசு பிசு' வென்று தூறிக்கொண்டிருந்த மழை வேறு பிலாக்கணம் வைத்துக்கொண்டு அழத்தொடங்கியது ஏறிகவை குண்டும் குழியுமாக இருந்த பஸ்நிலையம் இப் போது குளமும் கடலுமாக மாறியது. வெளியே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த நான் ஒருவாறு முண்டியடித்துக் கொண்டு 'ரெஷ்டிங் செட்' டுக்குள் நுழைகிறேன் சிலர் தங்கள் கைகளிலிருந்த குடைகளை அவசரம் அவசரமாக விரித்து வேறு பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். 'ஷெட்' டுக்குள் தான், இப்போது பஸ்நிலையத்தினுள் புறுபுறுப்பு பன்மடங்காகிறது.

'எளவு புடிச்ச பஸ் இன்னும் வரயில்லே!'

'பஸ் வராட்டி என்னப்பா மழையாவது வந்துதே!'

'எவன்டா அவன் எரியிற நெருப்புலே எண்ணெய் ஊத்துறது!'

சனங்களின் முணுமுணுப்பும் தொண் தொண்ப்பும் உச்சஸ்தாயியை அடைந்து கொண்டிருந்த அந்த நேரத்தில் தான் அந்த ஆச்சரியமான சம்பவம் நடந்தது. ஆம் பஸ் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. சனங்கள் மத்தியில் பெரும் பரபரப்பு. கண்மண் தெரியாத கைத்தில் வந்து கொண்டிருந்த 'அந்த' பஸ் 'கியூ' வருகைவந்ததும் பக்கத்தில் இருந்த குழிக்குள் தனது முன்னங்காக்களை நுழைத்து 'கியூ' வில் நின்றவர்கள் மேல் சேற்றை வாரியடித்துக் கொண்டு 'கியூ' வுக்கு அப்பால் வெகு தொலைவில் போய்நின்றது அது ஏற்கனவே தனது உடம்பு முழுக்கச் சேற்றை வேறு அள்ளிப் பூசியிருந்தது அந்த 'பஸ்' நின்றதுதான் தாமதம் 'கியூ' வில் நின்ற சனங்கள் அனைத்தும், ஆமாம் அனைத்தும் தான் பஸ்ஸருகே ஓடிச்சென்று வாசலில் முட்டிமோதிக்கொண்டு ஒருவருமே உள்ளே ஏற முடியாமல் நெடுநேரம் கிழிபட நின்ற காட்சிகண்கொள்ளாக் காட்சிதான். மன்னரின் எந்தெந்த மூலைக்குச் செல்லவேண்டுமோ அந்த செல்ல வேண்டியவர்களெல்லாம் இந்த பஸ்ஸையே முற்றுகையிட்டனர். பெயர்ப்பல

கையைப் பார்ப்போமே என்று... ஊஹும் (பெயர்ப்பலகை என்று ஏதும் இருந்தால்தானே! அவர்களது நிலை அப்படி.

இந்த வேடிக்கையில் ஒருவாறு அமுங்கியிருந்த என் பசி மீண்டும் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது. பஸ் நிலையத்தில் நின்றவாறே என் கண்கள் எதிரே தெரிந்த முஸ்லீம் ஹோட்டல் ஒன்றை நோட்டம் விடுகிறது. பஸ் வரும் வரும் என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் நான் பட்டினி கிடந்தே சாகவேண்டியதுதான் போலும்! நம்முடைய பஸ் நானேக்குத்தான் வரும் எதைவாவது சாப்பிடுவோம்'' என்று மனதிற்குள் குமைந்தவாறு ஹோட்டலை நோக்கி நடக்கிறேன்.

ஹோட்டலில் எக்கச்சக்கமான கூட்டம், காலை வேளை எனக்குத் தெரியும், மன்னரில் இரண்டொரு ஹோட்டல்கள் தான் இருக்கின்றன. அவை எப்பொழுதும் ஜனசஞ்சாரமாகவே காட்சியளிக்கும் ஒருவாறு நெருக்கியடித்துக் கொண்டு சென்று ஒரு கதிரையல் அமர்கிறேன். என் கண்கள் பக்கத்து மேசைகளை எடைபோடுகின்றன. எனக்கு எதிரே உள்ள மேசையருகில் அமர்ந்தவாறு ஒருவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் எனக்கு அவனை நன்கு தெரியும். அவனது குடுப நிலையும் புரியும் மிகவும் வறிய குடும்பம் அது! சதா சண்டையும் சச்சரவும் குழந்தைகளின் பசி ஓலமும் தான் அவனது மேசையில் ஈரல், துறைச்சி முட்டை ரோஸ்ட் துறைச்சி முதலிய விதம் விதமான கறிவகைகள் இருக்கின்றன. அவன் குனிந்த தலை நிமிராமல் அவற்றை வெட்டித் தள்ளுகிறான். எனக்குத் தெரியும் இந்த உணவுக்கு எப்படியும் ஐந்தாறு ரூபாயாவது ஆகமென்று! என்மனம் வேதனையுறுகிறது. அவனது வீட்டு நிலைமை இதயத்திரையில் கண் சிமிட்டுகிறது. பசியால் வீரிட்டலறும் குழந்தை. பத்திரகாளி போல் நிற்கும் அவனது மனைவி... இவனைப் போன்றவர்கள் ஏராளமாணோர் இங்கு இருக்கிறார்கள் இவர்களைல்லாம் வீட்டில் மனைவியுடன் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு 'சாப்பாடு' வேண்டாம் ஒரு மண்ணும் வேண்டாம்'' என்று கூறிவிட்டு ஹோட்டலுக்கு வந்து வெட்டித் தள்ளுவார்கள். முழுக்குடுப் பத்திற்கே சோறு போடலாம், இவர்களது ஒரு நேரச் செலவிலிருந்து.

என்னருகே சர்வரி இன்னும் வரவில்லை ஆனால் வாசல்புற மிருந்து ஒரு மனிதன் மிகவும் சோர்வுடன் எனது மேசையருகே வருகிறான். அவனது முகத்தில் பிரேதக்களை தெரிகிறது பலநாட்களாக 'ஷேவ்' செய்யாத தாடி முள்ளாகக் தெரிகிறது, அவனது தலைமயிர் சிக்குப்பட்டிருந்து குரோட்டைப் போல் இருக்கிறது. 'ஹாப்சிலிப்' ஷேட் ஒன்று அணிந்திருக்கிறான் அது முன்னர் வெள்ளை நிறமாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் பழைய பழுப்புநிற 'டீரோஸர்' அவனது இடுப்பில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் படித்தவன் தான். ஊர்க்க விளங்குகிறது. ஆனால் ஏதும் மனக்கோளாறில் பாதிக்கப்பட்டவனாக இருப்பானோ.... அப்படியும் தெரியவில்லை சுருக்கமாகச் சொல்வதாக இருந்தால் அவன் தான் மடியாத வறுமையால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறான். என்றே கூற வேண்டும்!

"என்ன மாஸ்டர் வேணும்!" ஒரு சர்வரி என்னை நோக்கி வருகிறான். எனக்கு முன்பே தெரிந்தவன் 'பலகாரங்கள் கொண்டு வரும்!' என்று கூறிவிட்டு கண்களை நாணுதிசைகளிலும் சுழற்றுகிறேன் ஆப்போது ஹோட்டலில் அவ்வளவு 'கிறவுட்' இல்லை. அங்குமிங்கும் அலைந்த என் கண்கள் மீண்டும் அந்த 'அவனை' நோக்கித் திரும்பி அவனிடமே சங்கமமாகின்றன.

இப்போது அவன் ஒரு கதிரையால் இருந்துவிட்டான் அவனது முகத்தில் பலமான சிந்தனைரேகைகள் படர்ந்திருக்கின்றன. அடிக்கடி தனது உள்ளங்கையினால் முள்ளாகக் குத்திக் கொண்டிருக்கும் இளம் தாடியை உரசிவிட்டுக் கொள்கிறான். தாடி கடிக்கிறதுபோலும்.

சர்வரி என்னருகே பலகாரங்களைக் கொண்டுவந்து வைக்கிறான், என் கை ஒரு 'பெற்றினை' எடுத்துக்கொண்டாலும் கண்கள் மட்டும் ஏனோ அந்த 'அவனை' யே குறி வைக்கின்றன. சர்வரி அவனருகே வருகிறான் 'என்ன வேண்டும்' வழமையான மாமூல் கேள்விதான் கொஞ்சம் ஐஸ் வாட்டர்' அவனது வாய்மெல்ல முணுமுணுக்கிறது சர்வரி அவனை எரிச்சலுடன் பார்த்துவிட்டு உரத்த குரலில் கூறுகிறான்.

'ஐஸ் வாட்டர் இல்லே!'

'அப்ப சும்மா தண்ணி தாங்க!'

'இது என்னடா புதுத்தொல்லை' என்பதுபோல் சர்வரி அங்கிருந்து நகர்கிறான். சிறிதுநேரத்தில் தண்ணீருடன் திரும்புகிறான். தண்ணீரை மேசைமீது வைத்தவாறே சர்வருடைய வாய் உரத்துச் சத்தமிடுகிறது.

'உ போடவா?'

அவன் அதிர்ச்சியடைகிறான்... இருந்தும் சமாளித்துக் கொண்டு 'இல்லே! பிளேன் உ' போடுங்க என்று மெல்லிய குரலில் முணுமுணுக்கிறான்.

என் கண்கள் 'அவனை' யே மொய்க்கின்றன! அவன் மெல்லத் திரும்பிப்பார்க்கிறான். அவனது மேசையருகில் பழைய உடைந்த எண்ணெய்த்தகரம் ஒன்று இருக்கிறது அதனுள்ளே வாழைப்பழத்தோல் தின்ற எச்சங்கள், கட்லற், பெற்றிஸ், ரொட்டித் துண்டங்கள், கைதுடைத்த கடதாசிகள் கிடக்கின்றன. அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனது கண்கள் சற்று அகல விரிந்து, ஒளியுடன் 'பரிச்சிடுகின்றன' எனது கண்ணளும் தீட்சணயமாகின்றன

அவன் மெல்ல அங்குமிங்கும் விழிகளை மட்டுமே சுழற்றி நோட்டம் விடுகிறான் தன்னை ஒருதரும் கவனிக்கவில்லை என்று ஆத்ம திருப்தி அவனுக்கு. கண்களைச் சுழற்றிக் கொண்டிருந்தவன், திடீரென்று வெகு வேகமாக அந்தப் பழைய எண்ணெய்த் தகரத்திற்குள் கையைவிட்டு எவரோ தின்றுவிட்டு எறிந்த எச்சத்தை பெற்றிஸ் துண்டொன்றை எடுக்கிறான். எடுத்த வேகத்துடனேயே அதைத் தனது வாயருகே கொண்டுசெல்கிறான்.

அட்டா! அவனது தூரதிஸ்டம்! அவனையே நான் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதை அகஸ்மாத்தாகக் கவனித்து விடுகிறான். முகம் கூனிக் குறுகித் தொய்கிறது கையிலிருந்த 'பெற்றிஸ்' நழுவிக்கீழே விழுகிறது. மனிதாபிமான உணர்ச்சி அவன் முகத்தில் துளிரிவிடுகிறது, நான் பல்லைக் கடித்துக் கொள்கிறேன். 'என்ன மடத்தனமான காரியம்

செய்துவிட்டேன். அவனுடைய சுதந்திரத்திற்குக் குறுக்கே...
என் கண்களை நானே நொந்து கொள்கிறேன். அவனுடைய
கண்களை என் கண்கள் நேருக்குநேர் சந்திக்க மறுக்கின்றன.

அவன் அருகே 'சர்வர' வருகிறான். அவன் ஓடர்
செய்த 'பிளேன் டி' யை வைத்துவிட்டு நகர்கிறான் அவனோ
அந்த 'பிளேன் டி' யை அருந்தாமல் கிளாசின் வெளிப்
புறத்தை தன் விரல் நகத்தினால் சுரண்டியவாறு தலையைக்
குனிந்தபடி இருக்கிறான்.

நான் சர்வரை அழைத்து அவனுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்த
துவிட்டு அந்த பில்லை என்னிடம் தருமாறு கேட்கலாமா
என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு
அவ்வாறு செய்ய விடாமல் தடுக்கிறது 'சுய கௌரவமா அது'
எனது கண்கள் மீண்டும் கூர்ந்து நோக்குகின்றன அவனோ
குனிந்தவாறு கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்துவிட்டு
மீண்டும் கண்களைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறான்.

'யாவும் கற்பனை' என்று கதையின் இறுதியில்
என்னால் போட முடியவில்லை. உண்மையிலேயே
நடந்த ஒரு சம்பவத்தை எப்படி 'கற்பனை' என்று போட
டுக்கொள்ள முடியும் அந்த 'அவனும்' கூட ஒருவேளை
இந்தக் கதையைப் படிக்கலாம் ஆனால் ஒன்று மட்டும்
சொல்கிறேன்.

நாய்க்கும் பூனைக்குள் எரிகின்ற எச்ச சொச்சங்களை
மனிதர்கள் தின்னும் ஒரு நிலை உருவானால் அந்த நிலை
மகா பயங்கரமானது.

(யாவும் கற்பனையல்ல)

இன்னும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா?

நெஞ்சில் ஏதோ ஒன்று அடைத்தது,

விரிட்டு அலறிய குழந்தை தான் தனிமையிலிருப்பதை
உணர்ந்து வெம்பி வெம்பி ஓய்ந்தபின் தன் தாயைக் கண்
டதும் எப்படி அழுகையை வெளிப்படுத்தமோ அதை
பபோல ...

அவரைப் பார்த்ததும்- அந்த மங்கிய ஒளியில்
கனிவு ததும்பும் அவர் முகத்தைப் பார்த்ததும்- வெம்பல்
விசம்பலாக மாறியது வாய்விட்டு ஒருமுறை ஆசை தீர
அழுதுவிட வேண்டுமென்ற நினைப்பு- ஆனால் முடியவில்லை.
அவரது உறக்கம் தடைப்படக்கூடாது

புரண்டு படுத்தார் போர்வை விலகியிருந்தது. முகம்
என்னை நோக்கித் திரும்பியிருந்தது. அதில்தான் என்ன
கனிவு என்ன சாந்தம் ஆனால் எத்தகைய ஏழ்மை உப்பி
உப்பி என்னை மயக்கிய கன்னங்களா இவை? தாடையெலு
ம்புகள் துருத்திக்கொண்டு நின்றது மங்கிய வெளிச்ச
த்தில் நன்கு தெரிந்த .

குடான கண்ணீர்த் துளிகள் என் கைகளில் விழுவதை
உணர்ந்தேன். நான் அழுகிறேனா? பலானுக்குள் அடைபட்
டுக்கிடந்த காற்று அதன் வாய் வழியாக வெளியேறுவதைப்
போல்... வாயைப் பவ்வந்தமாக அழுக்கி... அ மக்கி அழுகை
யை என்னுள்ளேயே புதைத்தேன் முடியவில்லையே. குப்பறப்
படுக்கக்கொண்டு தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்து
அழுதேன் ஆசை தீர அழுதேன். தலையணையெல்லாம் ஈரம்

முக்கை அடைத்தது அமுகை ஓய்ந்து விசும்பலாக மாறியது 'சோ' வெனப் பொழிந்த மழையின் ஓய்வு நிலை!

மீண்டும் புரண்டு படுத்தார் அவர். போர்வை நன்றாய் விலகியிருந்தது. சிரமப்பட்டு முதுகை நோக்கிக் கையை வளைத்துச் சொறிந்தார். பதறினேன், நான் அவரது முதுகை வருடினேன். சிரித்தார் அவர். என்னென்ன கனவு காண்கிறாரோ? ஏழ்மைக்கும் கிரீப்புக்கும் எவ்வளவு தூரம் துன்பத் தையுணரும் நிலையையா ஏற்படுத்துகிறது தூக்கம். கோடி கோடியாகக் கொட்டிவைத்திருந்தும் என்ன பயன். கூழுக்கும் வழியற்றவர்களின் தூக்கத்தில் உள்ள நிம்மதியுண்டா? தூக்கமே ஓர் வகை மரணம்தானே பசுவெல்லாம் பாடி ஆடிப் பயங்கர உருவெடுக்கும் இவ்வுடல் இரவின் அணைப்பிலே... இந்தத் தூக்கத்தின் ஆன்பம் சொகுசு. இப்படியே எழும்ப விடாமல் ஆகிவிட்டால் நாளை இந்த உடல்நாறும். அமுகி நாளும் அலங்கோலப்பிண்டம் இது. உலகில் உள்ள வாசனைத் திரவியங்கள் அனைத்தையும் கொண்டுவந்து சுகாட்டட்டுமே ஊறும்...

சே என்ன இழவுக் கற்பனை. அவரது காலைப் பற்றிப் பிடித்தேன். கண்ணீரைச் சொரிந்து அதைக் குளிப்பாட்டினேன். பாழும் மனம் அப்போதும் அமைதியுறவில்லையே.

காலை இழுத்துக்கொண்டு விழித்தார் அவர் 'இன்னும் உறங்கவில்லையா நீ?'

காலை அழுத்தமாகப் பற்றிக்கொண்டு அழுதேன் 'என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என்னை மன்னித்து.....'

அவர் உரத்துச் சிரித்தார் 'பைத்தியமே! இன்னுமா அதை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய் நான் எப்போதோ மறந்துவிட்டேன்.' அவர் நலலவர், மறந்துவிடுவார் 'ம் ம்... தேவையற்ற சிந்தனைகளை விட்டு விட்டுப் படுத்துறங்கு... உன்னை எனக்குத் தெரியாதா...'

ஆழ்ந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டபடி படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

அவர் உறங்கி விட்டார் சாமக்கோழியொன்று கூவியது இது இரண்டாம் சாமம். எவ்வளவு நேரமாகி விட்டது. அது சிறகை அடிக்கும் ஒலி என் சிந்தனைச் சிறகின் படபடப்பில் கேட்கவில்லை.

நான் அவரைக் காதலித்துத்தான் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன் உயிர்த்துடிப்புள்ள காதல் அதனால்தான் தொல்லைகள் எல்லாவற்றையும் துச்சமாக மதிக்க முடிந்தது.

நான் பகட்டுக்காரியல்ல படாடோப வாழ்க்கை எனக்குப் பிடிக்காது சாதாரண 'வொயில்' சாரி ஒன்றே போதும் இடைக்கிடையே 'நைலெக்ஸ்', 'நைலோன்' என்று ஆசைகள் தோன்றினாலும் அடக்கிக்கொள்ள வேன். 'பூச்சு' வகைகள் ஒன்றும் பிடிக்காது அவரும் நிருமணம் செய்யுமுன் கொஞ்சம் நாகரீகமாகத் திரிந்தாலும் இப்போது முற்றாக மாறிவிட்டார்

வாழ்க்கை சீராகத்தான் சென்றது ஒரு ஆசிரியனுடைய சம்பளத்தில் ஒரு குடும்பம் வாழ்வதென்பது... கேட்டதை வாங்கித் தருவார். சில வேளைகளில் திணறுவார். நான் கேட்கக்கூடாததைக் கேட்டுவிட்டேனா என வருந்தவேன்.

மூன்று குழந்தைகள்.

எளிய முறையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டதோடு என் சின்னச் செல்வங்களின் கள்ளச் சிரிப்பும் மழலை மொழியும் எப் ஹெரைய வீரட்டுப் சத்தி பெற்றிருந்தன... ஆனால்

மாஜிதா; என் பள்ளித் தோழி; பகட்டுக்காரி ஆனால் பண்புமிக்கவள் படாடோப வாழ்க்கையில் ஆவல் கொண்டவள் என் எதிர் வீதான் மாடிவீடு மலர்ச்சோலையின் நடுவேயுள்ள மாபெரும் பங்கனா மஞ்சத்தில் புரளும் பஞ்சவர்ணக்கிளி அவள் ஐதருஸ் ஹாஜியாரின் மகள் பெரிய வியாபாரி அவர் பணத்தைக் கட்டிப் புரள்பவர்

அவளுக்கும் எனக்கும் குன்றுக்கும் குப்பை மேட்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் உயிர்த்தோழி அவள் ஓடியாடுவோம் உதைத்தும் விளையாடுவோம் வீட்டுக்கு அழைப்பாள் செல் வேன். மொட்டை மாடியில் ஏறியிருந்து பள்ளாங்குளி விளையாடுவோம், தடுக்கவில்லை அவள் தந்தை

பகலில் பழஞ்சோற்றை விழுங்கிவிட்டு அவளிடம் ஓடுவேன் நான் உப்பிய வயிற்றுடன் இடியப்ப புரியாணி ஏப்பம் விடுவாள் அவள் எனக்கும் தருவாள் அவள்தாய் தடுக்கவில்லை ஹாஜியார்.

நாற்றம் பிடித்த அழுக்குப் பாவாடையுடன் அவளது 'நைலெக்ஸ்' ஷின் மேல் விழுந்து புரளுவேன். தடுக்கவில்லை அவள் தந்தை.

ஆனால் தடுத்தார் ஒருமுறை தடுத்தே விட்டார். அன்று மறந்தேன் அவள் விட்டை.

ஏன் தடுத்தார் என்று எனக்குத் தெரியாது நான் உவறு செய்தால் தானே! பிறகுதான் புரிந்தது. அவர்

மகன் லாபீர் என்னை விரும்புகிறான், என்மேல் உயிராம் இருவரும் திருமணம் செய்யத் திட்டமிட்டுள்ளோமாம்.

அபாண்டம்! வீண்பழி!

விரக்திச் சிசிப்புத்தான் எனக்கு ஏற்பட்டது. பசியினால் சுருண்டிருந்த எனக்கு இப்போது தேவைப்பட்டது பிரமுகர்கள் அருந்தும் நூட்டில்சும் பட்டருமல்ல, ஒரு கவளம் சோறுதான்.

அவன் என்மேல் உயிராம் நான் என்ன செய்ய உயிர்த்தோழி துடித்தாள்.

அவ்வேளையில்தான் புயலில் சிக்குண்ட சின்னஞ்சிறு படகு அலைகளுக்கிடையில் சிக்கிப் பரிதாப ஓலமிடும் அந்த வேளையில்தான் அவர் வந்தார். ஆசரவு தந்தார். ஊர் நம்பவில்லை உயிர்மா, வாப்பா உட்பட ஒருவருமே நம்பவில்லை நான் நம்பினேன்.

சீதனம் வேண்டாமென்றார். ஏதே உள்ளத்தைக் கொடுத்தோம் என் வாழ்க்கைக்கு ஒளியேற்றினார்.

மாஜிதா வந்தாள் வாழ்த்திச் சென்றாள் அடிக்கடி.... அடிக்கடி....

என் கணவர் நல்லவர்; அவளைவிட அதனால் நிம்மதி ஆனால் அவள் ஆசைத்தீயையல்லவா மூட்டி விட்டுச் செல்கிறாள்.

ஒருநாள் 'நைலக்ஸ்' அணிந்து வருவாள் மறுநாள் 'காஞ்சிபுரத்' தில் நிற்பாள். பிறிதொருநாள் 'ஒளவையார்' ஆவாள் வேறொருநாள் 'பெருநாள்' ஸுக்கே போய்விடுவாள்.

சினிமாவுக்கு அழைப்பாள்; அவருக்குப்பிடிக்காது என்று சொல்லிவிடுவேன், 'காணிவலு'க்குக் கூப்பிடுவாள்; மறுத்து விடுவேன் நாடகத்திற்கு அழைப்பாள், பின்பு அவன்மட்டும் தான் போகவேண்டி நேரிடும்.

என்னிடம் அவளுக்குச் சரிப்பு வளர ஆரம்பித்தது எனக்கு ஆவல் வளர ஆரம்பித்தது.

நாடகம்; சினிமா; நல்ல சாறிகள் ஊஹும்..... ஒன்றிற்குமே வழியில்லையே! அதைப்பற்றிக்கூட நான் அவ்ளவு கவலைப்பட்டது கிடையாது! ஆனால் வருடா வருடம் வருகின்ற பெருநாளுக்காவது நல்ல சாறிகள்... அதைக் கூட வாங்கித்தர வழியற்றவர் என் கணவர் என்பதை உணர் மடிந்த போதுதான்.... ஆத்திரத்தையும் மீறிக் கொண்டு அழுகைதான் முன்னணியில் நின்றது.

சென்ற பெருநாளுக்கு ஒன்றும் வாங்கித்தரவில்லை, எனக்குத்தான்! என் குழந்தைகளுக்கல்ல அவர்களுக்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிடுவார். ஆனால் அவை நடுத்தரக் குடும்பம்கூட அணிய வெட்கப்படுமும் ஆடைகளாகத்தான் இருக்கும், ஏனோயார் 'ஒரு மாதிரி' யாகப் பார்த்துக் கேலி பண்ணுவதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல்... அந்த ஆடைகளை அணிந்து மகிழும் என் சின்னஞ்சிறு பிஞ்சுகளின் மகிழ்ச்சி அளவிடக்கூடியதா? அந்த ஆடைகள் கூட

'விடிந்தால் பெருநாள்' என்ற நிலையில்தான் மிகச்சிறம்பட்டு என் வாசல் படி ஏறும் சென்ற பெருநாளிலும் இல்லை அதற்கு முன்பும் இல்லை! என்னைத்தான் சொல்கிறேன் நான்தான் ஏதும் வற்புறுத்துவதில்லையே!

இந்தப் பெருநாளைக்கு ஒரு தரம் குறைந்த 'நைலக்ஸ்' ஸாவது வாங்கி அணிந்து கொண்டு தொழச் செல்ல வேண்டுமென்பது எனது திட சங்கற்பம் அது கூட ஜதுருஸ் ஹாஜியாரின் மகள் மஜீதாவின் தூண்டுதலினால் ஏற்பட்ட திட சங்கற்பமே! ஆனால் நடந்தது என்ன? நான் வாய்விட்டுக் கேட்டு விடுவேன் என்று யோசித்துத்தானே என்னவோ ... ஒரு 'சாறி'யை அவர் வாங்கிக் கொண்டுவந்திருந்தார். கடனுக்கு, ஆனால் 'நைலக்ஸ்' அல்ல. 'வாயில்' வெறும் 'வாயில்'.

சாறியைக் கண்டதும் வெடித்துக்கொண்டு பீறிட்டதே! அழகையல்ல! ஆத்திரந்தான். எவ்வளவு ஆசை, பாசம், ஆவல் ததும்ப, 'சாறி'யை என் கையில் தந்தார். என் மிருக உணர்வு அப்படி ஒரு உள்ளம் என்னிடம் இருக்கிறதா? இல்லாவிட்டால் அப்படி ஒரு காரியத்தை நான் செய்திருப்பேனா? 'சாறி'யை 'வெடுக்' கென பிடுங்கி சுழற்றி ...

கொல்லைப்புறத்தை நோக்கி ... வெகு வேகமாக எறிந்தேன் அவர் உள்ளத்தையும் சேர்த்துத்தான் சாறி 'சளார்' என்று கொல்லைப்புறச் சேற்றில் புரண்டு அழக்கானது! என் உள்ளம் மட்டுமல்ல அவரது உள்ளமும் அழக்கானது!

மௌனம் ... இருவருக்குமிடையில் எந்தவித உரையாடலுமில்லை அவர் படுத்துக் கொண்டார். கோபத்தில் வெளியேறிவிடும் பழக்கமெல்லாம் அவருக்கு இல்லை நானும் படுத்துக் கொண்டேன்.

மீண்டும் மீண்டும் அதே சம்பவத்தை அப்போட்ட வாறு அவரது கால்களைப் பற்றினேன் மீண்டும் விழித்துக் கொண்டார் ...

எதிர் வீட்டில் விளக்கெரிந்தது. இந்த நேரத்தில் விளக்கெரிகிறதே, ஏன் ஹாஜியார் கூட மக்காவுக்குப் போய் விட்டாரே

அட்டா! காஸியில் பெருநாளில்லவா அதற்குள் மறதியா?

எழுந்து நின்று பார்த்தேன் '' குசு குசு '' வென்ற ஒலிகள் எனக்குப் புரியவில்லை மாஜிதாவின் நிழல் தெரிந்தது.

'' மாஜிதா '' அழைத்தபடி வாசலுக்கு விரைந்தேன்.

விசம்பியபடி அவன் ஓடி வந்தான். சோர்ந்து துவண்டு தொய்யும் நிலை.

'' என்ன? என்னடி? '' பதறினேன் நான். மெதுவாய் முணுமுணுத்தான்.

'' அதை ஏண்டி கேக்கிறா, வாப்பாவைத் தங்கம் கடத்தினாரா போலீஸ் பிடிச்சுக்கிட்டுப் போயிட்டாம். போன் போன் வந்தது ...''

என் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்தான். விம்மினான்.

'' மாஜிதா '' லாபீரின் கடுரக் குரல் '' அங்கென்ன வேலை இப்போ?'' அவமானம் வெளிப்படுமே என்ற அச்சமா?

அவன் ஓடிவிட்டான்.

எனது மனம் தெளிந்திருந்தது குளிர்ந்திருந்தது ஓடிச் சென்றேன் வீட்டுக்குள் அகரின் கால்களைப் பற்றினேன். கண்ணீரால் குளிப்பாட்டினேன் முத்தி முத்தி முத்தி மகிழ்ந்தேன்.

என் இன்பமே! நாம் கூழைத்தான் குடிச்சாலும் உளம் நெறஞ்சிருக்கு என் ராஜா! அது ஒன்றே போதும்.

அவரின் காலடியிலேயே கிடந்தேன்.

அவர் முதல் மலர்ந்திருந்தது. நான் பார்க்கவில்லை. ஏன் என்றும் மலர்ந்திருக்கும் முகந்தானே அது!

‘யாருக்குப் பெருநாள்’

குப்பி விளக்கின் மங்கல் ஒளி என்னைப் பார்த்து பரிதாபமாகக் கெஞ்சியது. அதன் பார்வை 'என்னைவிட்டுப்பிரிந்து போகிறாயா? எனத் துடிப்பதுபோலிருந்தது எனக்கு இப்போது யாரைப்பற்றியும் அக்கரையில்லை. என்னைப் பத்துமாதமும் கட்டிச்சுமந்து பெற்றுப் பாலூட்டி வளர்த்துவிட்ட என் தாயை பற்றியே எனக்கு கவலையில்லை இது ஒரு புரட்சி என் வாழ்க்கையிலே ஒரு மாபெரும் புரட்சி! எத்தனையோ அபலைகள் கையாண்ட முறைதான் ஆனால் எனது ஊருக்கு இது புதிது நடைபெற வேண்டிய புரட்சியேதான். அதற்கு நான்தான் ஒஸ்லேடி. அதனை லென்ன பாதகமில்லை. கோழைகள் நிறைந்த இந்தக்கேடுகெட்ட ஊரிலே நான் அசாதாரணத் துணிச்சலுடன் ஆற்றப் போகும் இக்காரியம் எத்தனை எத்தனை அபலைகளுக்கு ஆறுதலளிக்குமோ?

ஆமாம், நான் ஓடப்போகிறேன். திகைப்பாயிருக்கிறதா ஓடத்தான் போறேன்! இன்றிரவு என் இதய தெய்வத்துடன் ஓடத்தான் போறேன்! அடி பாதி; பழிகாரி பத்தினி போல் வேடமிட்ட பரத்தையே! உனது பால் வெறிக்கு. எமது கலர்ச்சாரத்தைக் - கட்டிக் காத்து வந்த கட்டுக் கோப்பையெல்லாம் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டா கூடிக் கொண்டு

ஓடப் போகிறாய்! கேடுகெட்ட கீழ் நிலை மிகுகமே! உன்னை சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தெறிய வேண்டுமடி! தூ நாயே! என்றெல்லாம் காறி உமிழ்கின்றீர்கள் போல் தெரிகின்றது. அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை எனக்கு.

கேளுங்கள் என் கதையை! கேடுகெட்ட என் நிலையை கேட்டுத் தீர்ப்பளியுங்கள். மாபெரும் மனிதர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கெல்லாம் இதயம் இருக்கிறதா?

அழுதுகொண்டு பிறந்தேன், நிர்வாண மேனியாய் வளர்ந்தேன். அழுக்கேறிய அரை நிர்வாண வேடுவ உடையில் வளர்ச்சி மாற்றத்தின் விளைவாகப் பூப்பெய்தினேன் அரை நிர்வாணம் ஆபத்தை விளைவிக்கும் என உணர்ந்த என் பெற்றோர் என்னை முக்கால் நிர்வாணமாக்கினார். முழு உடலையும், மறைக்கும் நிலை எப்போதோ?

எனது தந்தைக்குப் பண்ணிரண்டு, அநிலே எட்டுப் பெண்களாகவும் அவைகளில் நான்கு, குமரிகளாகவும் இருந்தால் எப்படியிருக்கும்? அடர்ந்த அலை அலையான கூந்தல்கள், அச்சிலே வாரித்தெடுத்தது போன்ற அழகுமிகு உடல்கள், ஆயிரமாயிரம் கற்பனைகளைச் சிருட்டிக்கும் அதரங்கள். அளியின் துடிப்பு நிறைந்த கயல்விழிகள், அசைந்தால் ஒலி அழை! நடந்தால் ஒரு நடனம்! சிரித்தால் ஒரு கிண்கு

இதெல்லாம் எனக்குத்தான். என் பள்ளித் தோழர்கள் குட்டிய பகட்டு மாலையின் பவிசில் அரை நிமிடம் இறுமாந்து நின்றாலும் அடுத்த வினாடி ஆழ்ந்த பெருமூச்சென்றைத்தான் வெளிப்படுத்துவேன்.

கல்லுரையைப் பாலியில் கைகழுவினேன் கடியபாரங்களைச் சுமக்கலானேன். கரைந்தேன்! கரைந்தேன்! கரைந்துகொண்டேயிருக்கின்றேன் கலல்கரைந்தது இயற்கை என்னுடன் போராட்டம் புரிந்தாலும் இரண்டொரு நரை மயிரகளுடன்.

என்னை விட்டுவிட்டது. எனது அழகைப் பறித்து விடவில்லை.

வயது எனக்கு முப்பத்தி ஐந்து— அரைக்கிழவி-ஆனால் ஆன் வசிக்கத்திறகு நான் அழகு சுந்தரி. அலங்காரராணி. என்னை அணைக்கத் துடித்தன அவர்களது கைகள்: ஆனால் ஆதரிக்கத் துணிவில்லை.

என்னிடம் காதல் வலை வீசிய பல காணையர்களில் ஒரு வன் ரஹ்மான். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் இழக்கத் தயாராம். கடிதம் எழுதினான். கடுமிருட்டில் - தனிமையில் - சந்திக்கத் துடித்தான். பல முறை சந்தர்ப்பத்தை அமைத்துக் கொடுத்தேன்; விலகி நின்றேன்; அணைக்கத் துடித்தான். அவனை நன்கு புரிந்துகொண்டேன். நிகரான மாக உறுதியாக அவனிடம் கேட்டேன். 'என்னைத் தாலிகட்டி ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா?'

தேன் கொட்டிய நிலைக்கு மாறினான் ரஹ்மான். தயங்கினான்; நடுங்கினான்; பலமாகச் சிந்தித்தான். புரிந்தது எனக்கு நன்கு புரிந்தது

'அப்படியென்றால் வேறு ஆணைப்பாகும்' சொற்களை அழுத்தமாக உறுதியாக வெளியிட்டேன் விருட்டென அகன்றேன். அவ்விடத்தை விட்டு என் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத்தான்... உடல் பொருள் ஆவியை இழக்கலாம். தாலிதான் கட்டக்கூடாதோ?

எத்தனை பெண்களைக் கெடுத்தானே அந்த துட்டுக்காரர் வீட்டு செல்லப்பிள்ளை, நல்ல வேளை, நான் பிழைத்தேன்.

என் தங்கைகளின் அலங்காரம் என்னைப் பயங்காட்டுறது. காண்பவரை நிச்சயம் வெறி கொள்ள வைக்கும் தோற்றம். நானும் பொழுதும் ஒரே அலங்காரம்.

எனக்கு நேர் இளையது என்னைக் கண்டாலே புறுபுறுக்கும். வெறுத்தொதுக்கும். கல்லூரிக் காலையொன்றுடன்

தொடர்பாம். வழியமைத்துக் கொடுத்துவிட்டான் அந்த வாலிபன். ஒரு வகையில் அவள் என்னை விடக் கெட்டிக்காரியாக எனக்கும் பட்டது நான் இந்த அரைக்கிழவி அதற்குக் குறுக்கே நிற்கிறேனாம்.

மூத்த குமரொன்றை - முப்பத்தைந்து வயது வரை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு இளையவளுக்கு எப்படிக்கல்யாணம் நடத்த முடியும்?

அரைக் குருடு முதல் அங்கங்களற்ற முடம் வரை எனக்குக் கேட்டார்கள். நான் மரக்கட்டை போல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயிருந்தாலும் அவர்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராயில்லை. காரணம்? நான் கிழவி என்பதல்ல. எம்மிடம் தங்கம் இல்லை என்பதே!

எனது தந்தை பகலில் வெறிபிடித்துக் கூச்சலிட்டாலும், இரவில் அவர்கள் ஊற்றாகப் பெருக்கெடுக்கும் குழந்தை போல் அழுவார். தாயார் என்னைத் திட்டித் தீர்த்தாலும் இரவில் 'இறைவா! நான் மெளத்தாகிப் பேசுதலுக்குள்ள இவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்து பார்க்கிறதுக்கு கிருபை செய் இறைவா' எனக் கதறி அழுவாள்.

கல்லூரியில் என்னைக் கண் விழி அகற்றாமல் நோக்கிய அகம்பரை எனக்குக் கேட்டார்கள். அவளே 'வை பத்தாயிரம் ரம்' என்றாள்.

என்னை அடைந்தால் அதுவே பேரின்பம்' என உளறிய றஹ்மைக் கேட்டார்கள். 'காணி பூமி தவிர இருபதாயிரம் வேண்டும்' எல்லாவிடம்!

காதரை, ஜகுபரை, கபீரை, கலீலை, மௌலா இஸ்லா மான சலீமை யார் யாரையெல்லாமோ

அத்தோடு என் தங்கைமார்கள் என்னை நேரடியாகவே தாக்கத் தொடங்கினர். 'இந்தக் கெழுட்டுக் கொல்லை போவா மெளத்தாக்கூடப் போவமாட்டேங்காளே! எங்கட ஆசைகள்லாம் அழிஞ்சுடும் போல இருக்கே!'

வாழ் நாளிலே கேட்டறியாத வார்த்தை, பயங்கர எதிரியின் நிலை, ஒரு மூலைக்குள் சென்று சத்தம் வராமல்

குமுறிக் குமுறி அழுதேன். சத்தம் வந்தால் இன்னொரு பிரளயம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்பட்டு விடுமே!

கடைசியில்... தீர்மானமானேன்... பயங்கர உலகை விட்டு விடை பெற்றுக்கொள்வதென்று ஆனால் அதற்கு எதனை நாடுவது என்பதில் தான் எனக்குப் பிரச்சினையாக விருந்தது பொலிடோலா? ஸிஸிபிங் பில்ஸ்? தூக்குக்கயிறு? கடலா? நெருப்பா? ...

அறிவு குறைந்த தம்பியை ரக்கியமாக அழைக்கேன். 'என்ரெக்ஸ்' வாங்கி வரும்படி அனுப்பினேன். அதற்குக் கூலியும் கொடுத்தேன். இரண்டு 'சாக்லெட்' வாங்கப்பணம்

மாலைநேரம் மங்கிக் கொண்டிருந்தது. என் உள்ளமும் தான். ஆனால் உள்ளம் நிறைந்திருந்தது எவ்வளவு தொல்லைகள் தீர்க்கப்படப்போகின்றன! எத்தகைய பிரச்சினை ஓயப்போகிறது!!

தம்பி வந்தான். ஆனால் வேறுங்கையுடன்தான். அவனின் பின்னால்... ஒரு இளைஞன்... யார் அவன்?... என்னை நெருங்கி நான் அவன், ஏறிட்டு நோக்கினேன் நான்.

'...தற்கொலை செய்வது கோழைத்தனம் உங்களின் நிலையை உணர்கிறேன், உள்ளத்தைச் சீர்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்...'

அவனை வேண்டா வெறுப்புடன் நோக்கினேன் அட ஆண்டவனே! மௌத்தாக்கக்கூட விட மாட்டேன்கிறார்களே!

'அது என் இஷ்டம் கேட்க நீங்கள் யார்?'

'என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் கரீம். என்னோடு தானே அல்-அஸ்ஹ்'நில் படித்தீர்கள் நான் லேலைசெய்யும் கடைக்குத்தான் உங்கள் தம்பி வந்தான் 'என்ரெக்ஸ்' வாங்க...'

அவனது பார்வை என்னை என்னவோ செய்தது பலவித பார்வைகளைக் கண்டு பழக்கப்பட்டவன் நான். அவனது பார்வையிலிருந்து தூய்மையைப் புரிந்துகொண்டேன். அவன் ஒரு ஏழை, அனாதை, ஆதரவற்றவன்.

லட்சிய வெறி பிடித்த 'அவர்' என்னை விரும்பி விட்டார்—என் அங்கங்களின் அழகை அள்ளி விழுங்குவதற்காக வல்ல. ஒரு அபலைக்கு வாழ்வளிக்க.

எப்படியோ என் வாழ்க்கை மலரப் போகிறது அலைமீன் கோரத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்ட காகிதப் படகைக் கையிலே எடுத்துச் சூரிய ஒளியிலே சூடு காட்டித் திட்டமிட்டு விட்டார்.

நான் நம்பினேன் இவ்வனுக்கு அடுத்ததாக

ஆனால் இவ்வேதென்ன?

எனது தந்தைக்கு 'வாரி' வழங்கினார் ஒரு 'வள்ளல்' ஹாஜியார் ஹமீது பாச்சா. அவருக்கு... வட்டிக் கரையைக் கட்டக்கூட நாதியற்ற நிலையில் என் தந்தை தவிக்கையில்...

அத்தனைக்கும் மொத்தமாக என்னைக் கேட்டாராம். தானமாக அல்ல தினமணம் செய்து கொள்வாராம். சீரும் சிறப்பும் மெவ. எனக்குச் சிர்மாசனம் அமைத்துத் தருவாராம்.

என் தந்தை சம்மதித்து விட்டார் ஓளவு மகிழ்வோடு தான்.

லட்சாதிபதி ஹாஜியாரின் இரண்டு மனைவியரில் ஒருத்தி ஏற்கனவே ஆறடிக்குழியில் அடைக்கலம் புகுந்து விட்டாள். மற்றவளோ... ஒரு நடமாடும் ஆஸ்பத்திரி... அதன் விளைவுதான்—ஹாஜியாருக்குக் குழந்தை இல்லாத தன் விளைவுதான்—சொத்தைக் கட்டி ஆள் ஒரு வாரிசு இல்லாததன் விளைவுதான். அறுபத்தி எட்டு வயதில்கூட ஆசைத் தீயை வளர்த்தது.

அவரது சொத்துக்கு ஏகபோக அதிபதியாகலாம் பசித் தாலும் பசிக்காவிட்டாலும் பசித்து மகிழலாம், புரியானி. படகுக் காரிலே பறந்து செல்லலாம்.

இவையெல்லாம் எப்போது?

அறுபத்தி எட்டு வயது ஹாஜியாரை—இரண்டு கல்யாணம் செய்த கிழட்டு ஹாஜியாரை—கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டால்...

பாலும் தேனும் என் வீட்டில் பெருகி ஓடுவதற்காக என் உடலைப் பணயம் வைக்க வேண்டும். தாரைவாரிக் வேண்டும்.

அது முடியாது. முடியவே முடியாது.

இட்டவட்டமாக ஐந்துவிட்டேன். சிறியெழுந்தார் தந்தை சிந்தியபடி நின்றான் தாய் சித்திரவதையோ அப்பப்பா!

என் இதய கீதத்தை எடுத்துரைத்தேன் என்னைப் பெற்றெடுத்த தெய்வத்திடம். அவளுக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சிதான் .. ஆனால் தந்தையோ .. 'எப்படிக்கடனடைப்பேன்?' என ஏங்கியே கரிமை வெறுத்தார்.

தங்கைமார் வெகுண்டு எழுந்தனர் தங்களது 'சொகுசு' வாழ்க்கை தவடு பொடியாகி விடுமோவென்று. ஹாஜியார் கழுத்தை நெறித்தார். 'கடனை அடை'யென்று:

மத்தளத்தின் நிலை .. நேற்று இரவுதான் எனக்கு நியாயமான உதை கிடைத்தது. தந்தை .. காவில் கிடந்த செருப்பைக் கழற்றி எறிந்தார். மூதேவி தரித்திரம் என்று காரி உமிழ்ந்தார். தங்கை கொண்டையில் பிடித்துக் குத்தினாள். 'கேடுகெட்ட வே .. கிழடிக்கென்னடி காதல். ஹாஜியார் முடிச்சிக்கிட்டு கவலையில்லாமே வாழாம எங்கேயோ கிடந்த அனாதை நாய்க்காசு சாவுறியே... இவளால் நாங்களும் எவனாவது ஒருத்தனைக் கட்டிக்கிட்டு வாழ ஏழாது போல இருக்கே'

இப்போது சொல்லுங்கள். என் நிலையை என்ன செய்ய வேண்டும் நான்? அறுபத்தெட்டு வயது ஹாஜியாரைக் கல்யாணம் செய்து விதவையாக வாழ்வதா? அல்லது எனக்காக உயிர்விடத் துடித்துக்கொண்டிருப்பவருடன் ஓடி விடுவதா? அல்லது இங்கேயே தற்கொலை செய்துகொள்வதா?

அவருடன் கதைத்தேன்... 'இன்றிரவு அவருடன் ஓடி விடுவது' என்று தீர்மானித்தேன்.

அவர் குறிப்பிட்ட நேரம் வந்து விட்டது. எழுந்தேன்

கொல்லப்பட்டும் சென்று கரித்துண்டொன்றைக் குதறிப் பல்லை விளக்கினேன்.

ஒரு வாரமாக உடுத்தியிருந்த அழுக்குப் புடவையைக் கலைந்துவிட்டு சுத்தமான புடவையொன்றைக் கட்டிக் கொண்டேன்.

மனம் பயங்கரமாக இடித்தது. துணிவைத் திரட்டிக் கொண்டேன்.

இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவர் வந்து விடுவார் என் தங்கைகள் புலம்பியபடி புரண்டு படுத்துக்கிடந்தனர். கனவில்கூடத் திட்டுகின்றனர் போலும். கடைக்குட்டி வாயைச் சப்பினான். கனவிலே உணவருந்துகிறான்போலும்.

உம்மாவின் காலைத் தொட்டுக் கொஞ்சினேன். எழும்புகூட்டு வாப்பா புரண்டு புரண்டு படுத்தார்.

'உம்மா என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ...'

இனி அவர் வந்துவிடுவார். ஒரு வேளை வராமல் இருந்து விடுவாரோ? ஏன் இந்தக் கெட்ட எண்ணம்? சீச்சீ!

நடைப் பிணமாகத் தலைவாசலுக்கு வந்தேன்.

நானே ஊர் சிரிக்கப்போகிறது... காரி உமிழப்போகிறது.

'பத்தினி போல் வேஷம் போட்ட பரத்தை!' 'கூடிக் கொண்டு ஓடிப் போனாள்!'

எனக்குக் கவலையில்லை... எனக்கு இதைப் பற்றியெல்லாம் கவலையில்லை...

ஓடப்போறேன்

“இங்கே!” இங்கே!” என்று அழைத்துக்கொண்டிருந்தவன் அவனைப் பெயர் சொல்லியே அழைத்துவிட்டானே! அது ஒரு வேதனையான் அவனுக்கு. ஆனால் அவன் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேயில்லை, அப்படி அவன் என்னதான் கூறிவிட்டான் “மிஸ்டர் ஜேம்ஸ்!” என்னை நீங்கள் கல்யாணம் செய்வதாயிருந்தால்... தவறு தவறு! நான் உங்களைக் கல்யாணம் செய்வதாயிருந்தால் ஒரு சல்லிக் காசுகூட சீதனமாய் தரமாட்டேன்! இது என்னுடைய இலட்சியம்! விருப்பமென்றால் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அல்லது என்னைவிட்டு விலகிச் செல்லதைப்பற்றி எனக்கு எந்தவித கவலையுமில்லை! நீங்கள் இதையிட்டு வேதனைப்படாமலிருந்தால் போதும்” சே! என்னமாதிரி முகத்தில் அறைந்துவிட்டான். வார்த்தையால்! அதைவிடச் செருப்பால் அறைந்திருக்கலாமே, ஏன் அதைச் செய்யவில்லை.

அவனும் அவளும் ஒன்றாகத்தான் படித்தார்கள். மன்னா ரிலுள்ள ஒரு பிரபலமான முஸ்லீம் கல்லூரியில், அவன் மேல் வகுப்பு, அவள் கீழ் வகுப்பு ஏவ்வாறோ அவர்களை அன்பு மலர்ந்தது அவன் அவ்வளவு அழகனாகக் கூடாமலா வான்! ஆனால் அவளோ..... பணித்துவியில் கும்மென்று மலர்ந்து மணம் பரப்பும் மல்லிகை! பெயர்கூட மல்லிகை தான் அன்பு காதலாகப் பரிணமித்தது. அது பிரிக்கமுடியாத இறுக்கமான பிணைப்பாக மாறிவிட்டது.

படிப்பு முடிந்தது, வழமைபோல நட்பு முறிந்துவிடவில்லை கல்லூரியுடன் அது ஒரு தொடர்கதையாய் ராகங்கள் மீட்டின. அவனுக்கு உத்தியோகம் தேடிவந்தது. அப்போதும் அவன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். அவளும் எஸ். எஸ். சி. சித்தியெய்தியதும் ஆசிரியை வேலை அவளை அனைத்துக் கொண்டது. இனியென்ன இருமணம் ஒருமனமாகிவிட்டதே திருமணம்தான்! ஆனால் ஜேம்ஸின் தாய் தந்தையர் ஜேம்ஸுக்குப் பெண்தேடத் தலைப்பட்டனர். அது ஊரின் வழமை யும்கூட, பையன் நல்ல உத்தியோகம், புகழ்பூத்த குடும்ப மும்கூட. தேடிவரும் திரவியத்திற்குக் குறைவா இருக்கப் போகிறது.

அவன், அவள் வீட்டுக்கதவைப் பூசியென்று அடித்துச் சாத்தியபடி வெளியேறினான். அவன் முகம் ‘ஜிவு ஜிவு’ என்று சிவந்திருந்தது. ஆத்திரத்தில் அவன் பற்களை நற நற வென்று கடிக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்திரம் ஏற்பட்டால் கையில் இருக்கும், அல்லது கண்ணில் தட்டுப்படும் எந்தப் பொருளென்றாலும் அது எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததென்றாலும் தூக்கி எறிந்து உடைத்துத் தள்ளிவிடுவான் அது அவனுடைய சுபாவம்! இன்று அவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவன், அவனுடைய ஆருயிர்க் காதலி, உயிருக்கு உயிரானவன் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக்கூடாது, சொல்லிவிட்டான். அதுவும் எவ்வளவு அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறிவிட்டான். ஆழ்ந்த சிந்தனையின் பின்னர் எடுக்கப்பட்டுள்ள தீர்க்கமான முடிவு, அவளது பதிலில் தொனித்தது. அவனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. அப்படி அவன் என்னதான் கூறிவிட்டான். அடிக்கடி கூறுவதுபோல் வேடிக்கையும் வினோத முமாகவாகூறிவிட்டான் அல்ல அல்ல! அவன் முகத்தில் தொனித்த உறுதியைக்கண்டு அவன் அசந்தேவிட்டான். அவன் குழந்தையல்ல! பொழுது போக்காய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் உல்லாசச் சிட்டல்ல! என்பது அவளது பதிலிவிருந்து தெரிந்தது.

குறைந்தது பத்தாயிரம் ரூபா சேதனம், பெண்ணுக்குப் பத்துப் பவுணில் நகை, தனி வீடு..... இப்படிப் பல பல பலாபண்களை விரும்பினர் ஜலீலின் பெற்றோர். இதைக் கொடுக்கவும் எத்தனையோ பேர் கியூவில் நின்றார்கள். ஜலீலின் பெற்றோர்களுக்கென்ன ஊர் உலகிற்கே தெரியும், ஜலீலும் மல்லிகாவும் ஒருவரை ஒருவர் உயிருக்குயிராய் நேசிப்பதை இருந்தாலும் வலியவரும் சீதேவியை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு ஒழுங்கான விடுவாசல்கூட இல்லாத ஏழைக்குடும்பத்தில் பெண் எடுப்பதா, மேலும் அந்தக் குடும்பத்தில் குமருகளும் கூட.

“அவள் டீச்சரல்லவா”

டீச்சரா இருந்தால் என்ன! குடும்பம் தரித்திரம் தரித்திரத்தானே! எனவே ஜலீலின் வீட்டில் பதைத்த எதிர்ப்புப் புயல் வீசத்தொடங்கியது. ஆனால் ஜலீல் மிகவும் உறுதியாக நின்றான்! மணந்தால் மல்லிகாவையே மணப்பேன். அல்லது பிரமச்சாரியாகவே இருப்பேன் என அழுத்தந்திருத்தமாக அறிவித்து விட்டான்.

பெற்றோருக்குத் தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. ஜலீலின் உறுதியை உடைத்தெறிவது என்பது நடக்கக்கூடிய காரியமாகத் தெரியவில்லை! “நாங்கள் என்னப்பா அந்த டீச்சரைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டாமென்று சொல்கிறோம் இப்பவே நாங்க கேட்ட சேதனம் ஆதனத்தை தந்திட்டு இந்தவீட்டுக்கு மருமகளா வரட்டுமே!” என்று ஜலீலுடைய தந்தை கூறினார்.

சேதனம் கூடிவிட்டது என்று ஜலீல் வாதிட்டான்.

“என்னப்பா நீ! ஒளக்காக லட்சம் லட்சமாகக் கொட்டியிருக்கிறோம். அப்படியே அள்ளி அவங்கிட்டக் குடுத்திட்டு முடியுமாப்பா. அவட வாப்பாவை, என்ன வந்து பார்க்கச் சொல்லு

மறுநாள் அவளது வாப்பாவும் வந்தார். பலத்த விவாதங்களின் பின்னர் சேதனத் தொகை குறைக்கப்பட்டது.

அவர்கள்..... பெண்விட்டார் 5000 ரூபாய் தருவார்களாம் தகையும் ஏழு எட்டுப் பவுணில் போடுவார்களாம், ஏதோ சிறிய வீடொன்றைக் கட்டித்தருவார்களாம். அவள் டீச்சராக இருப்பதனால் மாதா மாதம் ஏதோ உழைப்பதனால் இதைச் சலுகை.

அவனுடைய வாப்பா உம்மா சம்மதித்ததே பெரிய கைங்கரியம்!

மகிழ்ச்சிகரமான இதை அவர்களிடம் கூறுவதற்காக மல்லிகா வீட்டுக்குச் செல்லுகிறான் அவன்!

சிரித்த முகத்துடன் மகிழ்ச்சிகரமாக வரவேற்கிறான் அவள். அவளுடைய அகன்ற பெரிய ஆழமான கண்களையும் சிரிக்கும்போது பளிச்சிடும் வெண்பற்களையும், இற்றைக்கெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாமே “இனி இவள் சம்மடப்படி என் சொத்தாகிவிடுவாள்.”

முழுச் சம்பவங்களையும் கூறுகிறான். அவள் அமைதியாக அனைத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். எந்தப்பதிலும் சொல்லவில்லை. அவளுடைய முகம் தொய்ந்து வாடி இறுக்கிறது. ஜலீல் துணுக்குகிறான். “மல்லிகா மல்லிகா! ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்” இது உங்களுக்குச் சந்தோஷமா இல்லையா..... இன்னும் கொறைக்கோணுமா ‘ரேட்’டை அவளை உயிரற்ற சிரிப்பொன்றை உதிர்க்கிறான். அவன் சொன்ன அந்த “ரேட்” என்ற சொல்தான் சிரிப்புக்குக் காரணமாகும்.

என் ஆருயிரக்காதலன், பல வருடங்களாக என்னை உயிருக்குயிராக நேசித்தவருக்கு நான் ‘ரேட்’ கொடுத்து வாங்கவேண்டும். 10000/- 5000/- அதையும் குறைக்கத் தயார்?

மீண்டும் சிரிக்கிறான், அவனுக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் வருகிறது. “மல்லிகா என்ன இது” என்று அலுத்துக் கொள்கிறான்.

“உங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்கட்டுமா”

அவன் அவளை வியப்போடு பார்க்கிறான்.

“தாராளமாய்க் கேளுங்கள்”

அவள் முகத்தில் உறுதி தொணிக்கிறது. “நீங்களும் நானும் எத்தின வகுடங்களாகக் காதலிக்கிறோம்”

“அவன் பலத்த யோசனையுடன் பதில் கூறுகிறான்
“ஏன்! பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே.

“அதுதான் எத்தனை வருடம் இருக்கும்”

“ஏழெட்டு வருடம்”

“உண்மையான காதல்தானே

“இதென்ன விசர் கேள்வி”

இல்லை என்னையா அல்லது என் பணப் பெட்டியையா என்று யோசித்தேன்...

“மல்லிகா” அவன் சிறிதூன் “என்னை அவ்வளவு கேவலமாக நினைத்துக் கொண்டாய்!” இவ்வளவு வருடங்கள் பழகியும் என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா.

“அதுதான் நானும் ஆச்சரியப்படுகிறேன் இவ்வளவு வருடங்கள் பழகியும் என்னைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையே உங்களால்”

“நீங்கள்” ஒரு முற்போக்குவாதினானே!

“அதிலென்ன சந்தேகம்”

“அப்படியென்றால் சீதனம், ஆதனம்”

“அதெல்லாம் ஊர் வழமைக்கு”

“என்பிடிவாதம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே”

“யோசித்தார்கள், உங்க வாப்பவே சம்மதிச்சுட்டாங்க”

“எங்கட்ட பணம் இல்லை”

“நான் கொஞ்சம் பணம் குடுக்கிறேன்”

“உங்கட பணத்திலே உங்களை வெலைக்கு வாங்கவா?”

“பைத்தியம் பைத்தியம், இதெல்லாம் ஒரு போலி சம்பிரதாயம்தானே”

“போலியைத் தூக்கி எறிந்தால் என்ன?”

ஒரு நிமிடம் மெளனம் மீண்டும் அவளே பதில் தருகிறாள்.

“நீங்கள் என்னைக் கல்யாணம் செய்வதாயிருந்தால்.... நான் ஒரு செம்புக் காசுகூடத் தரமாட்டேன்”

“என்ன!”

“என் பிடிவாதம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே”

“என்ன சொல்லுநீங்க!”

“உண்மையாகத்தான் சொல்றேன், நான் காசுகொடுத்து உங்களை வாங்கவே மாட்டேன்”

“உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கு” “இனிமே பிடிக்காம இருந்தாச்சரி — இதுதான் என் இறுதி முடிவு. என் பிடிவாதம் தெரியும்தானே நீங்கள் போகலாம்”

“நான் உனக்குப்பின்னாலே பூனைக்குட்டியைப்போல சுற்றிச்சுற்றி வரேனே என்றுதானே இப்படிச்செய்கிறாய்”

“அதெல்லாம் இல்லை! என் இலட்சியம்!”

“அப்ப நம்ம கல்யாணம் வெறும் கதைதான்”

“அதைப்பற்றிக் கவலைமில்லை”

“நீ வேற யாரையோ விரும்புறா”

“அவள் விரக்தியுடன் சிரிக்கிறாள்.....

அவளை தொடர்கிறாள்,

“பெறக்கென்ன உங்க வாப்பா சம்மதிச்சிட்டாரு நான் கூட பண உதவி செய்றேன்னு சொல்றேன்! அதற்குமேலே” அவள் முகத்தில் உறுதி தொணிக்கிறது

“ஒரு சதமும் கொடுக்காமல்தான் நான் கல்யாணம் செய்துகொள்வேன்.”

“அப்படிப்பட்டவன் உலகத்தில்.....” “இல்லாமலா போய்விடுவான்”

“யாரது! யாரது!” உனக்கொரு கள்ளக் காதலன் “சட்டஅப்”

அவன் சரியான பிடிவாதக்காரி, அவன் சொன்னால் சொன்னதுதான்.

“நீங்கள் போகலாம் சீதனம் வேண்டாம் என்டால் வரலாம்! ம்!”

விறிட்டென எழுந்து அறைக்குள் நுழைகிறாள் குமுறிக் குமுறி அழுகிறாள்.

ஜலில் ஆத்திரத்துடன் வெளியேறுகிறாள்! சற்றுநேரத்தில் அழுகை நிற்கிறது! உறுதியுடன் எழுதுகிறாள்! இலட்சியத்துடன் வாழ்ந்து காட்டுவதற்காக.....

“புதிய அலை”

இந்நூல்
அமுதாட்டி அன்புட்டிய
அன்னைக்கும்
அறிவூட்டித் தெளிவூட்டிய
தந்தைக்கும்

சமர்ப்பணம்
